

НЕВЪЗМОЖЕН КОПНЕЖ

Владислав Цветков

Annotation

Нека се потопим в историята на Алекс, който води съвсем обикновено и дори скучно ежедневиe... до момента, в който се събужда на огромен камък по средата на нищото.

Светът на младия мъж се преобръща с краката на горе, когато Едуард — бивш астронавт — му разказва абсурдната история за отвличания от извънземни, тайни организации и... невъзможния копнеж на нов вид да продължи съществуването си с помощта на хората.

-
- Владислав Цветков
    - I Срещата
    - II Промяната
    - III Приобщаването
    - IV Приемането
    - V Раздялата
  - Информация за текста
    -
-

**Владислав
Цветков
Невъзможен
копнеж**

I Срещата

Беше непрогледно. Тъмнина, почерна от катран. Сякаш бях заровен жив под земята.

Не можех нито да помръдна, нито да говоря.

Дали така изглеждаше смъртта или беше просто сън? Не знаех какво се случва, но знаех, какво ме измъчва в този момент. Цялото тяло ме сърбеше, като че ли някой си играеше с перце върху кожата ми и сладко се наслаждаваше на невъзможността ми да се съпротивлявам. Извратена игра, в която този някой беше мъчител, а аз мъченик. Нямах представа кое

време е, а опитите ми да се освободя от тази тъмница бяха толкова неуспешни, колкото и усилията ми да спра садиста с перцето. Изходът изглеждаше неизбежен, докато внезапно всичко спря.

Идваше моментът да прогледна, но изпитвах затруднения да си отворя очите — бяха прилепнали по начин, който ми напомняше боледуване. Започнаха да се показват пролуки светлина — добре познатото ми топло слънце, което не можеше да ме излъже, че е някой самозванец.

— Ето те и теб, приятелю — прошепнах с пресъхнало гърло.

Чувствах се отпаднал, а погледът ми беше леко замъглен и притворен

от гурелите, които разбутвах с пръсти. Слънцето стана ослепително красиво, но и неизмеримо дразнещо.

Заизправях се и усетих как всичко — от главата до петите ме наболява. Жаждата и гладът от друга страна изискваха своето, за да не започнат война с мен, от която нямаше да изляза победител. Направих любимото си разпъване, което предизвика такъв шум, сякаш някой рязко пукна найлон с въздушни мехурчета.

Зачудих се откога ли лежа тук. Не знаех къде се намирам, нито какво е това място. Въпреки първоначалното чувство на болка, жажда и глад, изведнъж всичко това

изчезна. Почувствах се отново нормален, дори много повече — почувствах се страхотно. Огледах се наоколо, но не видях нищо, което да нарека познато. Седях върху огромен камък в центъра на някаква обширна тревиста поляна... напълно гол.

— Къде ли са ми дрехите? — зачудих се на глас.

Не можех да си спомня дори какво съм носил последно. Изглежда вечерта ми беше преминала всякакви граници, щом се наложи да се диагностицирам с медицинския термин *амнезия*. Задавах си куп въпроси, но не можех да намеря нужните отговори. Зачудих се, да не би да съм бил подложен на някаква

мръсна шега. Обърквах се все повече и повече.

Опипвах се и се заоглеждах за следи от драскотини или други наранявания, които може да са се случили на тялото ми. За мое щастие не усещах никакви странни вибрации в задника, които да ме подтикнат към загуба на самосъзнание, разум и психична стабилност. Вариантът да съм бил отвлечен за пари напълно отпадна. Бях безработен, а родителите ми имаха ниски доходи и едвам смогваха. Смучех като пиявица от близките си, а такива като мен ги наричаха „боклукът на обществото“.

Тук не му бе мястото на този речен камък. Взех да размишлявам

над това как съм успял да се изкача върху му, след като той беше абсолютно гладък. Тази ситуация минаваше границата на нормалното, дори в „страната на чудесата“, в която бях израснал. Набързо пробудих реалиста в мен и запретнах липсващите си ръкави.

Първото нещо, което трябваше да направя, е да измисля как да слеза, без да се изпотроша. Загледах се надолу и започнах да си броя някакви въображаеми метри. Приблизително около седем метра, които вярвах, че с лекота ще преодолея. Не че беше ниско, но нямах намерения да събирам още тен, а под нозете ми започна да пари,

пък и стрийт фитнеса, който практикувах, беше допълнителен бонус. Бях привикнал към стресиращи тялото упражнения и увереността ми бе непоколебима. Спуснах си първо краката, задържайки се едва-едва с ръце за повърхността на камъка, хлъзгав, като навлажнен сапун. Цялата си енергия влагах в пръстите, опитвайки се да създам сцепление и да се задържа, ала все пак охлузвах безжалостно корема си.

Физически изнемощял, а психически подготвен, разтворих пръсти. Докато падах усетих странно чувство в стомаха, което не можеше да се обясни с думи. Приземих се

успешно и невредимо с едно смехотворно търкаляне из тревата. Поне нямаше кой да ме види, нито пък можех да си изцапам дрехите.

Изправих се и огледах картината отново. Не е нужно да споменавам и непоносимата жегата. Сигурно беше 34–35 градуса. Какво ли се прави в такива моменти? Трябваше да се отправя нанякъде, но бойскаута в мен го бях изгубил още преди години.

Наоколо не се мяркаше никой, който да ми помогне, затова реших да изпробвам една глупост, която бях видял в детско филмче. Нужно беше да оближеш показалеца на дясната ръка и от която страна ти стане по-хладно, то натам се отправяш. Не

вярвах, че ще подейства. Малоумно е да си го помисли човек, но е подобрият вариант от игра на „онче-бонче“.

Градът се намираше на север, та аз търсех северния вятър. Идиотщина, породена от гледането на многото анимации. Вдигнах облизания си пръст и не след дълго усетих полъх от лявата страна. Само наляво, докато не достигна цивилизацията на 21-и век. Дали слънцето ме напече или слабоумието ми надделя?

Надявах се в огромния стадион, в който и дърво не изпъкваше в далечината, да не попадна на някоя излежаваща се змия. Влечугото,

което ненавиждах от дън душа. Въпреки атеизма ми се примолих за милост от страна на Всевишния. Човек е способен на промяна, когато ножът опре до кокала, а за мен срещата със змия бе най-страшната смъртна заплаха. Тръгнах, а вървейки подритвах внимателно тревата, която за жалост беше неимоверно висока.

Лек ветрец зализваше тревата по същия начин, по който ми бе зализана и косата. Отзад и отстрани косата ми бе къса, докато дълъг кичур се вееше отгоре — тип „викинг“, или поне така му виках аз.

Покрай случващото се ми хрумна още една страхотна идиотщина. Не я бях гледал в някое

анимационно филмче, а вероятно беше подбудена от човешкия инстинкт за свобода и независимост. Намирах се в чиста и девствена природа, та какво пречеше да направя нещо щуро и дръзко? Нарекох идеята си „спринт на свободата“. Бях абсолютно сам, дори не чувах жуженето на насекоми.

В момента, в който загърбвах срама и се подготвях да побягна, дочух силния шум, от приближаващ се хеликоптер. Предполагах, че нашите са натиснали „паникбутон“ и са се свързали с полицията. Откога ли липсвах? Явно достатъчно дълго, за да предприемат мерки.

Спрях на място и се вторачих в

хеликоптера. Дали знаеха къде точно да търсят? Надявах се наистина да идват за мен, а не да ме подминат, мислейки ме за някой местен див селянин, на когото му е станало жегга и е решил да „свали“ задръжките. Хеликоптерът кацна на двадесетина метра разстояние и от него слязоха двама мъже в черни дрехи. Не приличаха на спасителен екип, ако трябва да съм честен, но кой бях аз да оспорвам облеклото им? Тръгнах към тях, и радостен замахах с лявата ръка, докато с дясната си прикривах чатала. Изведнъж един от мъжете изкара пистолет и се чу лек изстрел, изподир шума на хеликоптера, като от играчка. Усетих внезапна болка в

лявата гърда и за секундите, в които все още разбихах какво става, зърнах забитата стреличка.

* * *

Светлина, която си личеше, че е изкуствена ме заслепи. Източникът вероятно идваше от луминесцентни лампи. Баща ми бе ел. монтьор в една фирма, поддържаща осветлението на различни сгради, а когато бях млък често ме взимаше със себе си, за да му подавам инструменти.

Вече напълно буден съзрях изправен мъж в зелена медицинска

туника, който ме зяпаше втренчено. По облеклото му съдех, че се намирам в болница.

— Не се изправяй рязко, малкия! Може да ти прилошее и да се изтърсиш в краката ми.

— Какво? — възкликнах объркано.

— Беше под упойка, затова кротувай за известно време. — *Що за отношение има пък този?*

Не се чувствах зле, но ми беше леко замаяно. Бил съм опериран под обща упойка, тъй че знаех процедурата след такива анестетици.

— Предполагам съм в болница? Облечен съм...

— Може да се каже... Дрехите

ги подбрах от склада, според
годините ти. Полежи десетина
минути...

— Какво се е случило? Защо съм
тук?

Изведнъж картините се върнаха
в главата ми. Спомних си огромния
речен камък, поляната и мъжете от
хеликоптера, които ме простреляха
със стреличка.

— В добри ръце си. — *Това
трябва да ме успокои?*

— За какво беше всичко онова?
Защо бях упоен?

Зечаса се по носа.

— Кои бяха мъжете от
хеликоптера? — извиках. — Какво
искате от мен?

Не престана с чесането, а аз се вбесих. Стана ми ясно, че работи заедно с онези мъже, но какво искаха от мен?

— Така ли се помага на загубил се човек? — крещях с цяло гърло. — Обясни ми, какво става тук!

Тъкмо се бях развихрил, ала той хвана лявата ми ръка, вдигайки я високо.

— Малкият, попаднал си в много неизгодна позиция. В момента се намираш в един от щабове на „Пийс“.

— „Пийс“? Какво трябва да означава това?

— Ние сме организация, скрита от обществеността, която има за цел

да предотврати извънземно
нашествие. — *Какво каза този?! —*
Или да се помирим. Както дойде...

— Моля? Нашествие ли?
Извънземни? Да не си полудял, бе?!

— Виждаш ли тази гривна на
ръката си? — *Е, виждам я, и к'во? —*
Поставена ти е от извънземен вид,
наричан *вийнс*. — *Я, вярно имам*
гривна на ръката!

— Май за пръв път я виждаш?
Момче, само нея си носил, преди да
те намерим?

— Ъъъ... Добре, господине.
Мисля, че е време да си ходя...

— Тепърва имам да ти
обяснявам. Не бързай.

— Видът *вийнс*, изключително

наподобяват човешкия, поне донякъде...

Замълчах си и го погледнах с най-адски объркания поглед, който можех да изразя. Дали въобще бях чул всичко добре, или все още се намирах под някаква анестезия? Докато блуждаех тъповато, мъжът ме зашлеви толкова силно, че шумът отекна из стаята.

— Това не е някаква шега. Времето изтича. Приемай фактите по-бързо.

— Малко ми е трудно, след като бях упоен, а сега ме биеш! Всичко заради това ли е?! — попитах го ядосано. — Заради тази детска гривна?

Измъкнах ръката си от захвата му.

— Да, тази гривна. Схващаш малко бавно... — *Майната ти, бе!*

— И ти може да си ми я сложил, докато бях в безсъзнание — отново повиших тон. — Какви са тези глупости, които ми плямпаш?

— Да не искаш пак да те ударя? Стига нервничи. Не го правя за удоволствие!

— Ти да не си ми баща! Много си позволяваш!

— Малкият, знам, че е трудно за разбиране, но не участваш в скрита камера.

— Добре! Ще ви осъдя, ако се окаже, че е така! — втрених се

злобно в него, опитвайки се да ги сплаша.

— Не си първият, нито пък ще си последният. А и мен ме заболя ръката от плесницата, тъй че сме квит. — *Квит ли? Сополите ми щяха да хвъркнат, тънако!*

Погледнах отново гривната. Беше лилава на цвят и покрита със златисти йероглифи. Изглеждаше като за петгодишно дете, но не исках да влизам в нов спор, затова си замълчах. Този тип изглеждаше на средна възраст, но не бе опонент, който лесно щях да преборя.

— Вече няма измъкване от тази игра — промърмори поучително.

Леко докоснах чудноватата

„извънземна гривна“, чийто материал за изработка наподобяваше гума, с изключение на златистите йероглифи, които изглеждаха стъклени.

Опрях се на ръце и се надигнах от „операционната маса“, ала вестибуларният апарат ми направи шеги. Въпреки поклащанията, все пак се овладях и не се оказах в краката на непознатия.

— Да кажем, че за секунда ти повярвам. Кой са „те“ и защо са ми поставили тази гривна?

— Това — и с поглед посочи проклетото нещо, — те прави собственост на някой вийнс, или по-конкретно, на някоя женска. Може би

и на няколко.

— Ти сериозно ли?

— Е, не сме напълно сигурни...

Просто предположения, обаче може и да не ти излезе късметът.

— Да не ми излезе късметът?

Какво имаш предвид?

— За тройка бе, малкия — засмя се.

Не намирах нищо смешно, а държанието му не отговаряше на годините. Вярвах, че е луд и че нещо понамирисва в цялата работа.

— Значи казваш, че съм станал опитно мишле на извънземен вид?

— Май не ми вярваш още. Не те виня, но все пак ще ти обясня всичко.
— *Откога чакам!*

— Ще трябва наистина да се постараш. Нужни са впечатляващи ораторски качества, за да ме накараш да ти повярвам!

— Ако не се справя аз, извънземните жени определено ще успеят да те убедят.

— И за какво сме им точно? — усмивка се настани на лицето ми. — Нещо като секс играчки ли?

— Възможно е. Има подобни слухове.

— Слухове? Как може да има слухове?

— Не се стягай, успокой се! Приеми ги като просто „слухове“ — вместо носа започна да се чеше по косата, като че ли беше шугав.

Слухове за извънземен вид, който отвлича мъже, за да ги превръща в секс играчки. Не мисля, че се справяше добре в това да обори съмненията ми.

— Малко късно, но аз съм Едуард Мейнс. Бивш астронавт, а понастоящем — мъжка акушерка...
— *Къде попаднах?!*

— Мъжка акушерка ли? Звучи като приятна работа. А на колко години сте, г-н Мъжка акушерка?

— Наистина, в момента изпълнявам и тази роля — каза с мазна усмивка, — а за другото, поработи над отношението си към по-възрастните! — *От твоята уста ли излиза това?!*

— Ти поработи над
отношението си!

— Добре де, можеше и по-добре
да потръгне. Ти май си най-младия,
на който попадам.

— Искам да знам всичко. Каза,
че е имало и други?

Нервно изпуках с пръсти.

— Да, имаше и вероятно ще има
още.

Едуард седна до мен и
заразказва как от четири месеца
насам всеки път, когато системите
им забелязвали неизвестен летящ
обект в даден район, са откривали по
един като мен: Скитащ се гол,
направляван от развален компас и
въпроси, на които отчайващо търси

отговори. Каза ми също, че тези вийнс не са отскоро на планетата ни, затова и се знае за съществуването им. Имало е контакти преди повече от десетилетие. Било е казано на човечеството, че след време „те“ ще се нуждаят от нас. Видът им зависел от хората, като щели да направят някакъв голям експеримент, вкарвайки тяхна кръв в нас.

Спомена за информацията, с която разполагаха до момента. Инжектирали мъже с кръвта им, след което ги връщали невредими на Земята. Но наскоро голяма част от завърналите се изчезнали отново. „Пийс“ имали хипотеза, че инжектирането на извънземна кръв,

е щяло да ни подготви за сношение. Самите извънземни не споделили в детайли това, което предстои, нито с каква цел е, но когато били попитани за представители от мъжкия пол, извънземните жени не отговорили нищо.

Учените от „Пийс“ вярвали, че ние ще сме им необходими, за да запълним дупката, която им се отворила. Но всичко е било само хипотези, на база оскъдни факти. Може би грешали и извънземните всъщност да търсят роби, в лицето на примитивната ни раса. Едуард споделял с мен, понеже рано или късно всички ще разберат за инопланетяните. Трябвало да се

подготвя за голямата среща, след като вече съм маркиран. Изглеждаше наистина сериозен, докато ми говореше. Настръхнах. Имах чувството, че вече мога да му се доверя. Опитах с всичка сила се да скъсам гривната.

— Мамка му, каква е тази материя... Не мога дори да я разтегна!

Продължавах да дърпам, но единственото, което стана, е да ме заболи китката.

— Дай ми нож!

Пъсках така, сякаш вдигах голяма тежест на лежанка.

— Не може да се свали. Пробвали сме всички познати

начини.

— Как така не може да се свали?
Спрях, за да си почина.

— Гривната е направена от непознат за нас материал, който я прави силно устойчива. Изглежда притежава и някакво защитно магнитно поле.

Извади от джоба си скалпел и ми го подаде с дръжката напред.

— Защо имаш такова нещо у себе си? — попитах уплашено.

— Откъде да знам що за човек мога да събудя — отговори ми, с напълно сериозен поглед.

— Вие наистина не се шегувате, а?

— Според мен, вероятно

субектите ще могат да я свалят, когато „те“ решат.

Изглежда, вече не бях човек за „Пийс“, а „субект“. Отново изпитах онова странно чувство в стомаха.

— Коя дата сме?

— 17-ти ден на 7-ми месец, 2020 г. — отговори Едуард.

— Нямало ме е само един ден?

— прошепнах. — Това поне е успокояващо.

Най-вероятно нашите са си помислили, че съм останал при някой приятел. Не исках да ги притеснявам, камо ли да им разкажа за фантастиката, в която бях попаднал.

— Едуард, как точно са ме

отвлекли?

— Нямам идея. Може да е някакъв вид квантова телепортация.

— Нямате ли никакви предположения?

— Не знаем как точно го правят. Никой няма спомен от случилото се.

Протегна ръка да му върна скалпела.

— Може да е по същия начин, по който ние те доведохме тук. — *Дълбоко се съмнявам, старче!*

Последва наистина дразнеш смях, от който ми се прииска да го цапардосам. Замислих се и върху това — как, къде, и кога, са успели да ме отвлекат. Последното, което помня, е, че се прибирах пеша, леко

пийнал от едно купонче, което си направихме с няколко аверчета. И изведнъж се събудих върху огромен камък. Кашата в главата ми ставаше все по-гъста. Телефонът на Едуард иззвъня.

— Колата готова ли е? — заговори на микрофона.

След секунди затвори, без да си отвори отново устата.

— Прибираш се, малкия.

Сигурно бяха разбрали кой съм и къде живея, обаче това не ме изненада особено, въпреки че на излизане не си бях взел документ за самоличност.

Едуард отвори вратата на стаята и с глава ми намекна да го

последвам. Тръгнах след него през
огромен коридор, а интериора ми
навяваше спомени от „Досиетата Х“.
Наоколо имаше безброй празни
стъклени стаи, които сигурно бяха
направени от едностранно
пропускливи огледала. Поне докато
се намирах в подобна, не можех да
видя нищо друго, освен собственото
си отражение. Може би все пак
Едуард не е толкова луд, за колкото
го мислех отначало.

Не след дълго стигнахме до
изхода. Предполагах, че вече е
следобед, понеже слънцето не
жареше толкова безпощадно.
Оживеният град ми бе до болка
познат. Дори самата сграда я бях

виждал преди. Намирахме се на улица „Брокс Бер“, на час — час и половина път от дома ми. Преди мислех, че на това място се намира обикновена рекламна агенция.

След десетина крачки стигнахме до черна, лъскава кола, със затъмнени стъкла и мъж в черно, който чакаше, отворил вратата.

— Това ще е за мен, предполагам?

— Да, ще те откара вкъщи.

Продължих към колата и тъкмо да вляза вътре, когато Едуард ме спря и ми подаде дясната си ръка. Изглежда искаше да се ръкостискаме. Инстинктивно погледнах надолу. Под ръкава на

Едуард се поддаде гривна, подобна на моята, но с различен цвят. Беше сива със златисти йероглифи. Моята беше на лявата ръка, а неговата на дясната.

— Да става, каквото ще... — каза той.

— Едуард, мога ли да те попитам още нещо?

— Стига да не отнема много обяснения.

— Беше ли нужно всичко онова в поляната? Сещаш се... Да бъда прострелян така?

— По-готино е по този начин, не мислиш ли? — намигна ми.

Мисля, че бях на косъм наистина да го ударя.

— Трябва да спрете с филмите, хора.

Качих се в колата, а мъжът, който държеше вратата отворена, бе същият, който ме простреля с онази стреличка.

— Ти не си ли...

— Не! — прекъсна ме. — *Тоя мислите ли ми прочете?*

— Наистина всички сте побъркани...

Поклатих глава и реших да се откажа. Вратата след мен се затвори и не след дълго потеглихме. Забих глава в страничното стъкло и исках просто да се изключа, все едно са ми дръпнали шалтера. Не ми се мислеше за нищо. Трябваше по-бързо да се

прибера у дома, за да може всичко да се върне постарому.

Затворих очи, очаквайки крайната дестинация. Спряхме да се движим. Погледнах през затъмнения прозорец и отсреща видях познатия ми дом с вечно неизхвърления боклук. Поради някаква причина хората от общината винаги забравяха нашата улица. Черните торби се трупаха и трупаха... Отворих вратата и едва сега забелязах, че вече се е смрачило.

Сигурно съм се унесъл по пътя, но не се чувствах отпочинал. Може би беше ефект от упойката? Спеше ми се, което беше странно, след като за трети път се събуждам за един

ден. Онази енергия от следобеда
никаква я нямаше. Действаше ми
схемата — колкото повече спиш,
толкова повече ти се спи. В момента,
в който затвориха вратата, колата
потегли зад мен.

— Със стил, а?

Стигнах до прага и натиснах
надолу бравата, но беше заключено.
Започнах да бъркам из джобовете си
за ключове. За миг фактът, че се бях
прибрал вкъщи ме накара да забравя
случилото се. Но не бях с моите
дрехи и вещите ми най-вероятно се
намираха някъде из Космоса.
Почуках два-три пъти. Майка ми
беше тази, която отвори. Погледнах я
право в очите и ми се прииска да

споделя преживяното, защото винаги съм бил по-близък с нея. Но нямаше как да го направя, а и не бе редно да я замесвам. Пък и не исках да си помисли, че съм надрусан.

— Хайде, какво се ослушваш? Влизай по-бързо, че ще препека яденото!

В този момент забравих за всичко. Събух се и седнах на масата, след което се наядох като за последно. Бях толкова огладнял, че дори съм забравил чувството на глад. Без да кажа и думичка, изправих се, отправяйки се нагоре по стъпалата към стаята си.

Хвърлих се върху вечно неоправеното легло, сгуших се в

завивките и се опитах да заспя. Мислех, че ще ми е трудно, от всичко, което стана за толкова кратко време...

Събудих се. Беше вече сутрин и студ навлизаше от леко откренатия прозорец на стаята. Валеше обилен дъжд, духаше вятър и се чуваха за сега далечни гръмотевици. Зачудих се дали съм сънувал или усетил нещо странно през нощта, но нямах спомен. Накратко беше от онези заспивания, лишени от каквито и да било сънища, въпреки че в Интернет бях прочел, че всеки човек сънува нощем, минимум по няколко пъти.

— Що за шега само... — прошепнах си. — Дебютирам като

главен герой в някакъв фантастичен порнофилм с извънземни... или като роб, с кирка в ръка на чужда планета.

Само това ми липсваше в и без това объркания ми живот. Дали ще дойдат днес или утре? Нямаше как да разбере, затова не си струваше да се тормозя.

Изправих се, затворих прозореца, минах през банята и след това седнах да играя любимите си компютърни игри. Слънцето отново се бе възкачило на трона си, за да ни облива с ултравиолетовата си радиация. Времето наистина минаваше доста бързо, докато играеш. Хрумна ми идеята да проверя в Интернет дали има

някаква информация за онази организация „Пийс“, или за извънземния вид — вийнс. В днешно време всичко можеше да намериш в мрежата, та разчитах на отговори.

Рових се над тридесет минути, но каквито ключови думи да ползвах не намирах нищо интересно. Все пак си струваше опита, но вече дори не знаех, какво правя. Влизах и излизах от едни и същи папки, сякаш си търсех някакво занимание. Мислите ми бяха другаде, някъде надалеч... Може би в Космоса. От друга страна не ми се бездействаше.

Станах от стола и се разбърках из вещите си, търсейки си телефона. Разбира се, него го нямаше. Беше в

старите ми дрехи, които нямах представа къде са. Бръкнах в чекмеджето, в което си държах спестяванията, и взех да броя... дали щяха да стигнат за нов телефон и да си изкарам нов ключ?

Изкъпах се набързо, облякох се и тръгнах към най-близкия магазин за мобилни услуги. Всичко мина доста бързо и безпроблемно. Само с няколко подписа и парите от джоба ми, за 10 минути се сдобих с телефон и предплатена карта. Седнах на някаква пейка и се опитах да си спомня номерата на приятелите си. Искях малко да се разведрия, като изляза с тях. Спомних си най-ясно един от номерата — беше на най-

добрия ми приятел, с който дружах повече от седем години. Обадох му се с надеждата да вдигне.

— Моля...? — се чу отсреща. — *Кой е този на телефона?*

Бях малко учуден от думичката „моля“, след като познавах Ерик и знаех, че не я употребява. Изглежда и той имаше друга страна, която е криел от мен. По принцип го раздавахме на по-жаргонни думи.

— Ерик, аз съм, бе. Позна ли ме?

— О, какво става? Абе, защо не ми изписва, че си ти?

— Загубих си телефона. Взех си нов, с нова карта.

— Е, за какво не си остави

стария номер? Защо си го променил?
— *Мамка му!*

Не само, че бях без късмет, но и бях пълен глупак. Въобще не се сетих, че мога да си върна номера, декларирайки, че съм си загубил картата.

— Какво да ти кажа, приятел... Ново начало! Искаш ли да излезем да пийнем по нещо?

— Става. Къде ще се срещнем?

— След двадесетина минути на парка „Уор Хаймс“. Как ти се струва?

— Там съм. Само не закъснявай, че по принцип ти е навик! — *Не говориш ли за себе си?!*

— Няма, споко — засмях се.

Успя да ме разведри от мрачните ми мисли. Отправих се към парка и седнах на пейката, на която винаги се чакахме. Не след дълго, Ерик се появи и веднага звънна на още двама наши авери. Изчакахме ги и тръгнахме към „Ретрото“ — заведение, където се събирахме редовно. Настанихме се и започнахме да си говорим и да се смеем на старите си издънки. После се разходихме из града, посетихме още няколко редовни наши си места и вечерта неусетно ни застигна. Всеки се отправи към дома си, а аз направих същото. Нищо необичайно не се случи този ден. Дори осъзнах, че не съм се и притеснявал. Всичко

вървеше както едно време. Приятелите дори не забелязаха гривната на ръката ми, а колкото повече я гледах, толкова повече намирах нещо фешън в нея, с тези златисти йероглифи от близкия изток. Не знаех дали е някакъв надпис, или беше просто номерация, с която да ни отличават.

Пощраках около час на компютъра и си легнах. На сутринта отворих очи и започнах да живея живота си отново ден за ден, но ми беше станало тик да гледам дали гривната е все още на мястото си...

Нямаше да ми липсва, ако се събудя без нея.

Мина месец, откакто се прибрах от онази сграда на организация „Пийс“. Навън валеше отново, което ми напомняше за първата нощ след историята на Едуард.

Чудех се, дали не са забравили за мен? Дори си помислих, че всичко може да е било някаква шега. Не знаех дали да съм ядосан, или радостен. Но това, което знаех със сигурност, е, че днес имах интервю за работа и трябва да се покажа в приличен вид.

Изкъпах се, след което си облякох най-хубавите дрехи и се отправих към фирмата, където бе

насрочено интервюто. Бях си пуснал автобиографията в голяма кооперация за длъжността — *чистач*. За първа работа ми се стори удачна, пък и срамна работа няма, а парите не бяха лоши. Стигнах и до въпросния кабинет, зад чиято врата ме чакаше „бъдещия шеф“. Почуках два пъти.

— Влизай!

— Здравейте — поздравих на влизане.

Кабинетът беше доста в крак с модата. Пред мен — широк аквариум с много големи и зъбести риби, приличащи на акули. Не можех да ги определя какви са.

— Имам уговорено интервю за

работа за длъжността на чистач.

— Добре. Седни! — облегна се на големия си кожен стол и скръсти ръце.

На стената бяха закачени бели маски, всяка изразяваща различна емоция. Наистина зловещи.

— Какво си завършил и къде си работил досега? Опит на подобна длъжност и колко време?

— Ами... не, нямам опит... Досега не съм работил никъде, затова нямам трудов стаж.

— А, добре... ясно — отговори с пренебрежителен тон. — Ще те имам предвид.

— Само това ли беше?

— Да, достатъчно ми е.

Благодаря ти, че дойде! — *Майната ти и на теб, откачалко!*

След като излязох и затворих вратата, веднага му теглих още една майна на този разчорлен къдравелко. За мен разговора ясно означаваше, че съм скъсан, а въпросите му ми подсказаха, че дори не си бе направил труда да ми прочете автобиографията. Та той веднага се отказа от мен, щом разбра, че нямам трудов стаж. Кооперацията е голяма, и сигурно всички имат важна роля в нея, за да може сградата да бъде показвана в целия ѝ блясък... Но, какво по дяволите — чистач?! Дори аз бих се справил.

Взех си градския вестник, да

потърся нещо друго, и се отправих към „Ретрото“. Разбрах се с приятели да се чакаме там, след интервюто. Влязох вътре и седнах при тях, с клюмнала глава над вестника, което трябваше да им подсказже, че не съм взет на работа и да не ме закачат, докато търся из обявите.

Останалите, както и най-добрият ми приятел, са от заможни семейства. Тоест не им се налагаше да си търсят работа. Всичко им се даваше — пари, коли, а останалото бе леснопостижимо, но при мен нещата се случваха по трудния начин. Не че имах нещо против. Според мен самостоятелността е връхна точка в живота, но не е като да не исках и

нещо в бонус.

Трябваше да си намеря работа, за да мога да изкарам пари за книжка, а след време и за кола. Мислех за съвсем нормални неща, за които би си мислело всяко момче на моята възраст. Около половин час, се ровех из вестника и звънях насам-натам, а покрай мен хиленето не спираше. Другарите ми говореха и правеха някакви глупости, с които само ми пречеха. Изгледах ги намусено и отново се върнах върху вестника.

Внезапно кикотенето им спря, както и музиката в заведението. Оттлепах глава от обявите и погледнах към тях, а след това към

останалите в заведението, чудейки се какво става.

Всички зяпаха към нещо зад мен с широко отворени очи. Обърнах се, а на входа стояха две жени. Ала това не бяха обикновени жени. Въпреки че Едуард забрави да ми ги опише, знаех, че това са „те“. Определено не ставаше въпрос за някакъв кос плей. Бяха с дълги бели коси и с уши като на елфи. Имаха сив цвят на кожата и черни очи, които те поглъщаха. Наистина, представляваха красива гледка, но в същото време плашеща.

— Мамка му! Мамка му! — подскочих от стола.

Настръхнах и започнах да треперя.

— В-вие ли сте „вийнс“? —
попитах заекващо. — *Много ясно, че*
са те, глупако!

Не знаех какво да сторя, нито
дали ме разбираха. Все пак се
предполагаше, щом са имали контакт
с хората. Двете ме изгледаха косо, а
всички в заведението със сигурност
умираха от любопитство. Аз поне
знаех какво са и най-вероятно заради
кого са тук.

— Изглежда вече знаеш за нас
— проговори едната.

Гласът ѝ беше като музика за
ушите, нежен и тих. Стъписах се.
Имах чувството, че ще си глътна
езика.

— Време е да дойдеш с нас —

допълни другата. — Ще трябва да изпълниш връчения ти дълг.

И тя имаше невероятно опияняващ глас, красив и мистериозен, като самата нея.

— Връчен дълг? Не е ли точно насилствен дълг?

Продължиха да ме гледат, без да продумат.

— Ако откажа да го изпълня? Какви ще са последиците?

— Не мисля, че ще е правилен избор — продължи втората. — Ще имаш възможността да си част от нещо голямо. Ще опознаеш истинския свят.

— Но ако не искам да съм част от това голямо... нещо... и да

опознавам света?

— Не може да откажеш. Просто ще трябва да приемеш. — *Ама, че кучка! Връщам си думите назад...*

Тя вдигна лявата си ръка и ми показва гривна, същата като моята.

— Ти си моят *Език*. Тази гривна те свързва само и единствено с мен.

Погледнах китката си, мигайки безмълвно.

— Ти си мой. Част от мен ще се изпише върху теб. — *Наистина ли се случва това?*

Ето че ги срещнах, както предрече Едуард. Вече се бях ощипал. Това не беше сън. Не очаквах да се появят по този начин и то на обществено място. Станах от стола и

се доближих до тях.

— Да тръгваме, но не очаквайте да стане на вашето.

В този момент казах това, което мислех. Неизбежно и глупаво щеше да е, ако се опитам да избягам.

Чуха се тихи въпроси зад гърба ми, но не отговорих. Излязох от заведението заедно със сивите жени, а насреща ми... огромно кристално нещо, което се носеше на четири, може би пет метра от земята. Не издаваше никакъв звук. Беше триъгълно и голямо колкото автобус. Най-вероятно ставаше въпрос за космически кораб. Наоколо се бяха събрали хора, взиращи се в невероятната и нова гледка. Двете

вийнс застанаха под кораба, видимо очаквайки да сторя същото.

Въздъхвайки направих и останалите стъпки, които може би щяха да ме отделят завинаги от тази планета. Застанах до извънземните и след около пет секунди, осъзнах, че съм обкръжен от дебело, но прозрачно стъкло. Бяхме на борда, без дори да разбера кога успяхме да се качим. Можех да видя хората, които зяпаха към нас. Вероятно и те можеха да ни видят. Наоколо нямаше никакви извънземни технологии, а само след секунди забелязах как градът започна да се „смалява“ — хората, дърветата, сградите... Издигахме се.

Обляха ме студени вълни, понеже ме беше страх от високо. Хвърлих се на стъкления под по гръб и извърнах очи към небето, за да не повърна от обземащото ме неприятно чувство. Сигурно щяхме да излезем с това нещо в Космоса и там щяхме да влезем в кораб-майка. Поне така ставаше по филмите. С приближаването ни до облаците нещо заблещука. Сега вече можех да го видя — огромна кристална стена, през която сякаш слънчевите лъчи просто преминаваха и достигаха до повърхността на планетата ни. Ставаше все по-ясно и по-голямо, с дисковидна форма, навярно по-голяма от най-голямото футболно

игрище, която се забелязваше единствено от непосредствена близост.

„Вдянахме“ се в новия кораб, като че ли бяхме липсваща част от сложен пъзел. Моментално след прикачването ни стъклена врата, почти неуловима за окото, се отвори.

— Намираш се на кораба „Ерени-1 ОС“ — каза първата, която ми проговори в заведението. — Нужно е да си подбиращ думите, когато срещнеш *велс* от *Втория вид*.

— Велс? — запитах зачудено, докато още лежах на пода, задушен от фобията си.

— Това са велс, които вие хората ще заместите в бъдеще — отговори

онази, за която уж съм бил свързан.
— Избраните от вас ще станат нашия
нов Език. Дори ти лесно ще ги
познаеш, цвета на кожата им
наподобява вашето лилаво.

Изправих се и излязохме от
малкия кораб. Отвътре по-големият
изглеждаше все така празен, от
каквито и да е видими технологии.
Но беше пълно със сиви жени, които
сякаш летяха. Бяха над и под мен.
Крачеха във въздуха и с движение на
ръцете управляваха холограмни
изображения, изникващи от нищото.

В този момент аз самият сякаш
летях, но всъщност стъпвах по под,
който беше напълно невидим за
човешко око.

Двете извънземни, до мен си казаха нещо на неразбираем език, след което едната се отпрати нанякъде. Остана тази, за която съм бил „Език“. Докато наблюдавах другата да се отдалечава, забелязах, че носи сива гривна на дясната си ръка. Такава беше и тази на Едуард.

— Знам, че имаш доста въпроси към нас. Затова кои сме, и какво възнамеряваме да правим с вас.

— Щеше да е странно, ако нямах, нали?

— Преди това е нужно да ме последваш, за да преминеш втория етап.

— Какъв втори етап? За какви етапи става въпрос?

Все повече се притеснявах, след като разбрах, че не са приключили с игричките.

— Този етап трябва да го преминеш в точно определено време, а това време е сега.

— Не отивам никъде, докато не ми кажеш повече за това място! И тези етапи!

— Последвай ме, понеже вече закъсняваш. — *Ало, не ме ли чу?*

— Изглежда е доста важно за теб да го премина? — *Ей сега ще ти покажа какво е да си бунтар!*

— Не по-малко е и за теб, човеко. Ще умреш, ако не преминеш навреме.

Причерня ми.

— Ще умра? Какво чакаме тогава? Да тръгваме! — отправих се към погрешната посока.

— След мен, човеко.

— А, да... Ти знаеш пътя. Корабът е твой... ваш... Идвам!

Докато вървахме през почти претъпканата огромна зала, забелязах, че сивата жена с мен се различава от останалите. Не само, че имаше лилава гривна, като моята, но също така шарките в облеклото ѝ бяха по-различни от тези на останалите. Дрехите ѝ бяха сиво-черни, впити по тялото, с разни златисти йероглифи на двете рамена. Останалите бяха с тъмно черни дрехи, с по един златист йероглиф на

дясното рамо. Предположих, че е някакъв по-висок ранг. На Земята също винаги можеше да различиш войник от генерал, след като генералът е най-изтупан, с разните му там медали и пагони.

След около двуминутно ходене достигнахме някакъв асансьор, който се състоеше от двуметрова черна основа и... нищо друго. Знаех, че е асансьор, понеже наоколо виждах как сивите жени се придвижваха нагоре-надолу с подобни неща. Беше като капсула, която прелита. Качихме се, а тя изкара някаква холограма във въздуха, изписана с непознати знаци. В моите очи такива нечетливи и непознати букви и числа, написани

под ченгел, си бяха просто йероглифи.

Асансьорът придоби синя форма, и потегли плавно надолу. Нищо не се променяше, докато се движехме. Но когато асансьорът спря, вече не можех да кажа същото. Този етаж гъмжеше от тези жени, както и от голи мъже — мъже от нашата планета, които се носеха във въздуха. Бяха държани от нещо като пипала, простиращи се по цялото им тяло и закриващи анатомията им.

— Всяка от нас седи до своя Език, докато втория етап не приключи. Когато завърши успешно, Езикът ще бъде длъжен да последва тази вийнс, която го е избрала.

— Щом в думите ти има „успешно“, това означава ли, че има и „неуспешно“? — попитах уплашен. — Нали трябваше просто да го направим навреме?

— Процентът на неуспех е много малък, затова не се опасявам от подобен завършек. — *Не се опасяваш, защото не си на мое място!*

— Но ако аз съм в този малък процент, какво ще се случи с мен?

— Ще умреш — отговори тя след няколко секундно мълчание.

— Ааа, ще умра. Ясно... Вече съм го чувал това.

Продължихме напред и забелязах, че за разлика от мен

останалите мъже имаха сиви гривни. Не знаех защо само аз съм с лилава. Изглежда единствения начин да разбере, беше да премина този втори етап и да попитам „моята нова изгора“, а в момента дори името ѝ не знаех. Не след дълго стигнахме до една празна стая и влязохме вътре.

— Съблечи се чисто гол.

— Знаех, че ще кажеш това...

Защо трябва да сме голи?

— Необходимо е векторите да прилепнат плътно по телата ви. Няма да усетиш никаква болка по време на процедурата.

— Какво точно ще ми направят тези вектори?

— Ще те превърнат в истински

велс. Ти си в най-близка форма до оригинала.

— В най-близка форма до оригинала?

— Това е предпоследната процедура, преди да сме напълно сигурни в развитието ви.

Тръгна към средата на стаята с типичната ѝ сдържана и изтънчена походка.

— Застани между кръга на пода и тавана, и след един ден ще получиш отговорите си.

Въобще не обръщаше внимание на повечето ми въпроси. Истинска егоистка, а се подразбираше, че нямаше скоро да сложим край на игричките.

Съблякох се, без капка срам, застанах върху кръга на пода и се взрях в другия над мен. След миг цялото ми тяло бе покрито от пипалата... Те ме повдигнаха и задържаха във въздуха. Чувството беше все едно мокри парцали са се залепили по кожата ми. Не усещах болка, но се почувствах отпаднал, сякаш ми изпиваха силата. Не след дълго вече затварях очи, а последното, което видях бе Нейното лице.

II Промяната

Причерня ми, непроницаем мрак, носещ се като черна гъста мъгла надлъж и нашир.

Не знаех какво трябва да сторя. Очакваше ли се от мен да продължа напред, или просто да чакам? Но, какво да чакам... Знаех, че този свят не е истински, но защо го чувствах толкова реален? Усещах студената и загадъчна мъгла, която ме заобикаляше, и страха, който се просмукваше в тялото ми. Изведнъж се появи някакъв шум. Хаотично ту се усиливаше, ту затихваше. Бих го оприличил като чупещо се стъкло. В

шума се носеше и някакво „ехо“, комбинирано, сякаш с напевни гласове от църковен хор. С усиляването на шума, черната мъгла започна да се разсейва. Бях на път да зърна истинския свят.

Исках да се събудя у дома.

Отворих очи и лицето на сивата извънземна жена изникна пред погледа ми. Точно като последните ми мигове, преди да се унеса в онзи ужасен свят. Тя продължи ролята си на кукла манекен с втрещен сух поглед. Имах чувството, че дори не дишаше. А аз все още бях държан от векторите, които ме бяха разпънали, подобно Исус на кръста.

— Преминах ли?

— Да. Не си мъртъв.

— За момент мисля, че бях...

Тя демонстрираше арогантното си държание, и това никак не ме въодушевяваше, за да успея да се впиша в новата картина, с неизвестен автор. Но бях чел, че зад арогантността се крие страх, който прикрива слабостта на даден човек. Но не виждах страх в очите ѝ. Нито човек. Подразних се, въпреки че трябваше да съм щастлив... нали бях жив.

— Мисията изпълнена? Още един етап и ще стана твой „Език“, нали?

Не получих отговор.

— Накрая ще остане само да ти

направя серенада под терасата — усмихнах се.

— Не те разбирам.

— Станахме двама. Все пак намерихме нещо общо между нас.

— Обясни ми, човеко! Какво искаш да кажеш?

— Нищо... Мисля и аз да отговарям, само когато ми е удобно.

Разбрах как ще потръгне живота ми отсега нататък. Ще прекарам остатъка от него с извънземно, на което ще трябва да изпълнявам всяка прищявка. Та ние не можехме дори един нормален диалог да завържем. Но бях страхливец, който не можеше да изрече обърканите си мисли на глас. Беше ме яд на себе си, но аз си

бях такъв по рождение. Приемах проблемите, вместо да ги преборя. Исках да покажа, че не съм бездушен предмет, но всъщност съм точно такъв.

Извънземната премести някакво холограмно изображение с ръката си и пипалата ме спуснаха плавно на пода. Преди да се усетя те изчезнаха в горния кръг на тавана. Бях стъпил в гъста локва, която вероятно бе от служестите проклетии.

— Тези дрехи ще носиш през деня — „сивата“ ми подаде не много малък черен вързоп.

— А за през нощта? Пижамата?

— Нямаме такива. — *И от шеги не разбираме? Но май пък обичате*

да спите голи?

Забелязах, че не изпита интерес към тялото ми. Дори, когато се съблякох, тя не отделяше поглед от очите ми. Може би се беше нагледала по време на отвличанията. А може би не правеха плътска любов, а някаква виртуална, без да се докосват. Или просто се вдетинявах. Вероятно ставаше въпрос за добро възпитание. Но ако тя застанеше гола пред мен, определено нямаше да я гледам в очите.

Когато облякох дрехите те сами започнаха да се оразмеряват върху тялото ми. Закопчаваха се с невидими копчета, дори продължиха надолу по стъпалото ми, образувайки

ниска обувка. Все едно изрекох думите: „В пауър рейнджър превърни ме!“ и се сдобих с екип.

Вече облечен, извънземната се доближи. Протегна лявата си ръка към лицето ми и ме докосна. Пръстите ѝ бяха леденостудени, а от такава близост очите ѝ още поплашещи. За пръв път я виждах толкова отблизо. Тъмни ириса и лилави зеници, а склерите бели, увенчани с черни и изострени мигли. Но не това я правеше привлекателна. Имаше тънки и черни вежди. Заострено, малко носле, и сочни розови устни. Не на последно място — гладка, сива кожа. Всяка черта на лицето ѝ бе перфектна.

Докато я наблюдавах тя хвана китката ми. Почувствах силна пареща болка. На косъм бях от това да се изпусна в току-що облечените дрехи.

— Вече си мой. Част от мен завинаги ще е върху теб. — *Какво ми прави?!*

Отдръпнах се назад и погледнах към ръката си. Гривната буквално се впиваше в лилавата ми плът, все едно ставаше част от мен. Златистите йероглифи се гравираха отгоре, като някаква татуировка.

— Лилава ръка? Какво, по дяволите? Кожата ми е лилава?

Опитах да зърна и тялото си, но не можах. Не знаех как да сваля проклетите нови дрехи.

— Това беше последният етап — каза тя. — Премина успешно и през него.

Паднах на колене и загледах отражението си в студената и гъста локва, в която бях стъпил, когато пипалата ме спуснаха. Лицето ми също бе променило естествения си цвят, а очите ми приличаха на нейните. Трескаво се заопипвах и оглеждах във водата, която отразяваше съвсем различен човек. Бях драстично променен. Не чувствах допира си чужд, но е слабо казано, че видът ми ме шокира.

— Какво още ще стане? — попитах я уплашено, изправяйки бавно глава нагоре.

Дали ще последва някаква друга трансформация? Те самите не изглеждаха много по-различни от хората, но не бях сигурен в какво се опитват да ме превърнат.

— Само ти може да си отговориш на този въпрос. Сигурна съм, че много скоро ще разбереш.

— Какво да разбере? Обясни ми, какво става с мен!

— Сам ще узнаеш и без моя намеса. Така ще е най-добре. — *Писна ми от теб!*

Загледах още веднъж отражението си, събрах сили и се изправих на крака.

— Да тръгваме! Ще ти дам отговорите, които търсиш — тя

отвори стъклената врата с едно-единствено движение.

Какво друго ми оставаше, освен да я последвам?

Докато вървахме по същия коридор, по който дойдохме, забелязах, че стъклените стаи са празни. Стигнахме до асансьора, след което тя повтори всичко онова с движенията във въздуха. Изкара холограмното изображение, но сега... сега разбихах изписаните йероглифи...

— История на видовете? — прошепнах.

Един от текстовете, които тя задържа на холограмното изображение, и което успях да

прочета най-ясно. Забелязах, че ме наблюдава, но след секунди извърна поглед. Навярно това бе една от новите промени, за които не искаше да ми каже. Дали не трябваше сам да ги преоткрия, без нейна помощ? Чувствах се добре, изпълнен с енергия.

Асансьорът потегли надолу. Докато се оглеждах наоколо направих изчисления, че кораба притежава около петдесетина етажа. Ние слизахме може би от двадесетия, в пълна тишина. Започнах да дишам тежко от притеснения.

Асансьорът спря. Излязохме и тръгнахме напред по неосветен коридор. Нямаше никого наоколо,

пред погледа ми се белееше единствено напълно непрозрачен етаж. Докато я следвах, на метър разстояние, ми минаха куп мисли през главата. Чудех се дали да кажа нещо за случилото се в асансьора. Или да завържа някакъв друг разговор, но как да започна? Притворих очи за секунда и се ударих силно в нещо. Когато погледнах видях, че съм се блъснал в нея.

— Не знаех, че си способен на това.

Беше загубила баланс от сблъсъка, като с ръка се задържа на стената, за да не падне.

— Какво? Не... Не го направих нарочно! Просто се бях отнесъл...

И...

— Колко човешко...

— Извинявай, но не е моя вината. Да не си спирала така внезапно!

— Знам, че не го направи нарочно, но оправданията ти са жалки.

— Бях си... затворил очите. Мислех върху нещо. Извинявай! — отвърнах засрамено поглед.

— Дръж си очите отворени!

Не исках да е отново нейната, но от сблъсъка поне успях да си натрия носа в невероятно сладък аромат, идващ от косата ѝ. Ухаеше на парфюм, който не бях помирисвал досега. Влияеше ми доста

възбуждащо. Сърцето ми неволно ускори ритъма си. Но всичко това навярно се дължеше и на нищожния ми опит с жените.

Вдигайки лявата си ръка тя занатиска нещо из въздуха, като под всеки пръст, се появяваше число. Разбрах, че мога да разпознавам и числата, не само буквите. След секунди пред нас се отвори врата. Бързо загорях, защо се бе спряла тук, но не съжалявах за малкия ни инцидент. Влязохме в поредната празна стая. Беше силно осветена с ярки, белеещи се стени.

— Можеш ли да изкараш матрица?

— Да изкарам какво?

— Вече можеш да четеш и говориш езика ни — отговори тя. — Успя да прочетеш кой етаж зададох в асансьора. Предполагам и поредицата от числа успя да разбереш.

— Да, успях да ги разбера, но не мисля, че мога да говоря езика ви.

— От момента, в който гривната ми се впи в теб, ти вече говореше и разбираше езика ни.

— Не схващам нещо... Аз говоря на родния си език.

— Заслушай се добре и ще осъзнаеш разликата. — *Будалкаш ли ме нещо?* — Явно още е прекалено рано.

— Прекалено рано, за какво?

Нали каза, че ще ми обясниш всичко!

— Ще го направя.

— Давай тогава! Започва да ми досажда цялата тази мистерия!

Тя протегна длан и бавно притегли нещо. От ръката ѝ заблестя светлина, постепенно светлината придобиваше форма. Образува се сфера с размерите на футболна топка, изградена от странна синя енергия, и издаваше силни вибрации.

— Ето отговорите, които търсиш. Отвори я, за да разбереш това, от което мислиш, че се нуждаеш.

— Да я отворя? Как точно...
Какво да направя?

Не виждах никъде да има нещо,

което да дръпна или да натисна. Протегнах ръката си към топката и вкарах наполовина пръстите си в нея. Запари ми, а сферата заблестя и завибрира по-силно, като че ли беше готова да се пръсне. За секунди цялата ми ръка изтръпна, и аз моментално се отдръпнах. Върху пръстите ми бе останала част от синята енергия, ала постепенно изчезваше.

— Ако беше все още от предишния си вид, щеше да си мъртъв.

— Мъртъв? — гледах ту в нея, ту в ръката си.

— Не всичко изглежда така, както го виждаш. След време ще

можеш да чуваш звука на материята и да я контролираш.

— Звук на материята?

— Всяко едно същество или обект, е изградено от материя, а тя издава специфичен звук, който ги разграничава.

— Аз не чувам нищо...

— Знам. Вече казах, че е още рано.

— Защо ме накара да направя това, след като знаеше, че няма да успея?

— Просто трябваше да кажеш, че не можеш. Не беше длъжен да опитваш. — *Мразя те!*

— Забавно ли ти е да си играеш с мен?

— Преплитането на твоето ДНК със синтетиката на гривната бе катализаторът, който активира способностите ти.

— И какви способности ще развия? Ще се превърна в Супермен?

— Супермен?

— Човек... със свръх способности... Кажи ми какви промени да очаквам още?

— Ти еволюираш. Превръщаш се в нещо... по-добро... Супермен. — *Могла си да хитруваш, а?!*

Отправи се към вибриращата топка и протегна ръка към нея. Не я докосна, а само доближи пръстите си на един-два сантиметра. След секунди топката увеличи размера си

и преди да се усетя... експлодира. Разхвърли наоколо реещи се видео холограми, които показваха различни истории. Извънземен „National Geographic“. Загледах се в една от картините, а цялата история, разиграваша се там, навлезе в главата ми. Четях нечовешки бързо и долавях всеки забързан каданс. Ставаше въпрос за евакуация на животни от планетата им.

„Сивата“ избута още един от „летящите филми“ и ме накара да го погледна. В тяхната цивилизация, всъщност „велс“ означава — „мъж“, а „вийнс“ — „жена“. Отпадна твърдението, че вида им се нарича „вийнс“. Видях също първите им

велс. Нямах и представа, че са преминали през такива трудности.

— Преди повече от 1000 г. планетата ни стигна критичната точка, от която никоя планета не може да избяга.

Продължих да се вглеждам в бързо превъртащата се история. Стана ми интересно и исках да разбера повече. Виждах как света им бавно умира. Водата им пресъхва, растенията увяхват, а с всичко това и техните велс. Те — като че ли — бяха свързани със самата флора и фауна. Бяха едно с планетата. Видът им откриваше нещо ново за себе си в тези моменти на гибел. Умираха всичките им велс — деца и

възрастни, а представителите на женския пол са принудени да продължат напред. Да намерят достоен вид, който да им помогне да оцелеят.

— Вторият вид... Сегашните ни велс, кръстихме: „Вторите“.

— Предупредихте ме да внимавам с тях? Какво трябва да означава това?

— Попаднахме неотдавна на тях... — *Да, не ми обръщай внимание. Продължавай си.*

Небрежно заразмества още холограми пред себе си.

— Бяха най-добрия избор, който да замени нашите велс. Имахме общи черти и сила. Вид, достигнал

предела на развитието си.

— Явно недостатъчно, след като се е стигнало до нас — отвърнах с лека увереност.

— Не показахте резултати като техните. Но сте способни да ни оплодите успешно с някои допълнителни разлики.

— Разлики? За какви разлики говориш?

— Физически. Най-просто казано, поколението ни ще е 86% чистокръвно.

— Звучи добре. 86% е добре, нали?

— От сношението с Вторите успяхме да запазим до 98%.

— И все пак е малка разлика.

Това означава, че и те са преминали през онези етапи?

— Очевидно. — *Кучка! Помисли си нещо, нали?!*

— Да... Първият ще е отвличането, с което ни боцкате с игли. Следват пипалата, гривната на болката...

— Все още не разбираш сложността на всичко това.

— Какво има толкова да разбирам? Давай, обясни ми, тогава.

— Както виждаш, това е частична генетична промяна на организма, която ви придава близка ДНК последователност, подобна на нашите първи велс.

Техните „първи велс“ бяха

лилави на цвят с нужното телосложение и черти на един мъж... всъщност бяха ми толкова еднакви, че ги оприличих на клонинги.

— Беше ли нужно да ни променят? Не можеше ли да го направим в човешката си форма?

— Не можем да бъдем оплодени от различен вид, ако те не съхраняват идентично с нашето ДНК.

— Пробвахте ли въобще с човек, без да преминава всички онези етапи? — ядосах се. — Не, не ми отговаряй. Не искам да знам.

— Ако съберем човек и маймуна, ще създадат ли поколение? — *Подиграваш се, а?*

— Много смешно. Все пак си имала чувство за хумор!

— Посочвам факти, човеко, не съм се опитвала да бъда смешна.

— Защо не превърнахте тогава маймуните във ваши велс? Вероятно щяха да се справят дори по-добре.

Не ми отговори, а трябваше да разчупя леда.

— Кажи ми... Защо само аз съм лилав, а останалите сиви?

— Гените ти са най-подходящи за трансформацията.

— Само аз? Явно си знаела това, още когато си ми сложила гривната.

— Да, още тогава направихме нужните тестове, които го потвърдиха.

— Тестове, а? През какви ли неща съм преминал, докато съм бил в безсъзнание...

— Ти си изключение. Възможно е да си един на милиард.

Почувствах се странно. Досега никога не съм бил по-различен, а в момента съм едва ли не, единствен по рода си. Един на милиард.

— Да не би кръвта в мен всъщност да е от първите ви велс?

Неканено в очите ѝ проблесна ярост.

— Нашите велс изчезнаха с планетата ни — все пак ми отговори спокойно. — Нищо не можеше да се запази от тях.

Личеше си, че ги почитат,

въпреки че тя едва ли е виждала живи представители. Те са изчезнали преди милениум, а ме съмняваше тези елфчета да живеят толкова дълго.

— Всичко приключи отдавна. Сега вие сте нашето бъдеще.

— Така изглежда...

— Кръвта, която тече във вените ти, е моята.

— И по чудо ти се падна перфектният екземпляр...

— Разликата е само в цвета на кожата. Не се различаваш от останалите. — *Нещо започнахме да си противоречим. Засегнах ли те?*

— Как Вторите приеха всичко това? И тях ли отвличахте, без да

имат спомен за случилото се?

— Сами приеха да ни помогнат.

— Какво? Защо тогава ние трябваше да разберем и приемам всичко по този начин?

— Вече споменах, че те са много по-развити. Знаеха за нас много преди ние за тях.

— Можеше да пробвате и по друг начин, не мислиш ли? Примерно... с говорене?

— От няколко десетилетия следим поведението на хората. Не сте вид, с който бихме стигнали до мирно заключение.

— Затова просто решихте да го направите насилствено?

— Упражнението на сила е най-

крайната мярка в тази безкрайност. Вие самите се възползвате от нея, за да се контролирате и манипулирате един друг.

— И вие сте на върха на хранителната верига... Не е било трудно да се възползвате от нас.

— Липсват ви хиляди години, за да приемете подобна молба. Трябваше да направим нещо... и то по-скоро.

— Вторите... защо се е съгласил на такова нещо?

— Стремяха се към промяна. Имат най-стария корен в безкрайността. Повечето от тях сами решиха да станат нашите нови велс. Приеха кръвта и последващите

трансформации.

— Тогава, защо се стремите към човечеството? Нали имате тях?

— Над тях тегнеше старостта. Видът им беше към своя край, въпреки създаването на младо поколение, което на пръв поглед изглеждаше здраво.

— Какво имаш предвид?

— Датират от толкова дълго, че може да се нарекат и първите появили се разумни същества.

— Невероятно... Но какво се е случило?

— Те умираха.

— Умирали? Каква е била причината?

— Гаснеха от старостта си, а

тези, които напуснаха планетата заедно с нас, се надяваха да предотвратят неизбежното.

— Какво се случи тогава?

— Бяхме два вида с еднакви цели. Но древността на гените им се предаде като неизлечим вирус, който заразяваше и поколенията. Забавихме процеса, но не и края им.

— Това означава ли, че и ти си го наследила?

— Единствено велс могат да го наследят. Нашите деца умират... Нашите ерс.

— Ерс?

— Вие ги наричате „момчета“. Непълнолетните ви деца от мъжки пол.

— Нали сте технологично напреднали? Не можете ли да ги клонирате или да създавате деца по друг начин? Ин витро или?

— При нас е невъзможно хормоналното контролиране на овулацията и получаване на яйцеклетки и сперматозоиди...

— Добре, нека спрем дотук — прекъснах я. Тая тема започна да ме смущава. — Все пак е гадно да разбереш, че вида ти ще изчезне един ден, само защото ще е живял прекалено дълго...

— Всички ние съдържахме невидимо растение в себе си. Когато то израсне напълно, му остава само да старее, докато накрая не увехне и

изчезне. Невъзможно е да бъде върнато към живот, колкото и да се опитваш.

— Дори вие не можете да се справите с природата...

— Няма нищо вечно. Всички ще стигнем края си някой ден.

— И всичко идва от кръвта?

— Може би това е единственото нещо, което не можем да излекуваме. Докато се опитваме с Вторите, ерс ще продължават да загиват, докато все още израстват.

— А хората нямат този проблем... като тези от Втория вид...

— След като не можем да приемем тази неизлечимата част от кръвта на Вторите — прекъсна ме, —

то ние, всички вийнс, сме напълно здрави.

— И така ще можете да създадете с нас едно здраво потомство...

— Предполагаме, че бъдещото поколение ще запази повече от вашите физически белези. Но обезателно ще наследят нашите умения, интелект и сила. — *А изглежда това е най-важно за вас?*

Всички вийнс бяха приблизително високи метър и осемдесет. Не виждах да имаше по-високи или по-ниски. Бяха с по пет пръста на ръцете, предполагам и на краката. Имаха и гърди присъщи за една жена. На око го определях като

„Б“ чашка... симетрични една с друга, но имаха леки разлики в чертите на лицето, които дори с човешко око, можех да различа.

— Вие сте нашия избран Език...

— Какво означава това? Все го повтаряш, но не го разбирам?

— Означава, че си мой. Имаме връзка, която не ще бъде развалена.

— *Загадъчна, както винаги.*

Тя „закачи“ друга видео холограма. Разбрах как техните кораби са станали новият им дом. Как отчаяно са търсели кътче, на което да останат, но съдбата ги е праснала обратно в Космоса.

— Хората могат да ни помогнат да спрем странстването си. Видът ви

е сравнително млад.

— Колко е по-стар вашият?

— Приблизително 10 хиляди години ни делят. Далеч сме от съдбата на Вторите. Заедно ще създадем най-дълголетния вид в безкрайността. На тази планета ние ще можем да го направим.

— На тази планета? Имаш предвид Земята?

— Да, човечеството ще трябва да ни приеме. Съжителството помежду ни е възможно. Дойдохме с мир и сме способни да го запазим.

— А допреди малко говореше как силата контролира и манипулира всичко...

— Нямаме намерения да

доминираме.

— Искате да се нанесете на чужда планета и да очаквате отсреща да приемат сладкодумието ви?

— Насилието ще ни коства всичко, за което се борим. Не желаем да загубим напредъка си.

— Защо не сте останали на планетата на тези Вторите... Щеше да си спестите космическите пътувания.

— Тази част, която не ни прие, ни прогони от планетата. Напуснахме я с тези, които искаха да променят съдбата си.

— Понеже са били по-развити от вас, сте нямали избор...

— Човечеството е примитивно.

Дори след 10 хиляди години не бихте достигнали нашето ниво на развитие. Избраните от нас ще ги превърнем в по-добри същества...

— Какво ще стане с нормалните хора? Тези, с които искате да съжителствате?

— Можем да предотвратим самоунищожението им. Човечеството се нуждае от напътствия.

— И все пак ще станете диктатори... Идвате с мир, и мирно ще управлявате...

— Няма да се месим в тяхното развитие, ако те не пожелаят. Но не можем да оставим планетата да бъде погубена от глупостта им.

— Планетата е на хората.

Дадена е на тях и те ще решат
бъдещето ѝ.

— Вече не, човеко — повиши
тон, а лицето ѝ се промени за втори
път.

— Продължаваш да ме наричаш
„човек“, ала вече едва ли съм такъв.

— Оставаш човек, докато не
променя човешкото ти мислене.

— Ядосваш се, но не си задаваш
въпроса какво ни е на нас...

— Не съм ядосана...

— Лицето никога не лъже. И не
сте в правото си да ни променят по
този начин.

— Неизбежно е това, което ще
сторим. Нужни сте ни. Трябва да
оцелеем... на всяка цена.

— Но не е честно... —

отговорих с наведена глава.

— Съжалявам, но трябва да ни разбереш, след всичко видяно и казано.

Бях поразен от факта, че тя съжалява за стореното. Така го разбихах. Не мислех, че ще е способна да изрече думите, ако не ги мисли. Не знаех дали е искрена, но се успокоих. Насъбирация се гняв постепенно отмина.

Не знаех, какво да ѝ отговоря, след като вече бях видял и разбрал толкова много. Докато местех поглед ту към видео холограмата, ту към нея, започнах да мисля, че всичко, което преживявах, е нищо. Особено в

сравнение с това, с което те са се преборили и продължават да се борят. Вътрешно взех да се настройвам за опцията да ѝ помогна.

— Всичко е в тази стая. Нашата история, и тази на Втория вид. Един ден и вашата ще се съхрани тук.

— Надявам се да не е със съдбата на всичко видяно.

— Нямах това предвид.

— Знам...

— Приеми себе си. Приеми ни и нас. Също ме приеми и мен като новото ти бъдеще.

— Не знам дали ще мога да се справя с всичко — прошепнах неуверено. — Но явно ще трябва да опитам, нали?

Донякъде беше права.
Настройваше ме за различния живот,
който ме очаква, защото изглежда
нямаше връщане назад.

— Избрах те и те превърнах във
велс. Превърнах те в моя бъдещ Език.

— Така изглежда.

Не бях от авантюристите, но
сегашното приключение ме
изпълваше с емоции, които не бях
чувствал досега. Със сигурност
живота ми на Земята би бил напълно
обикновен. В неосъзнатите си мечти
винаги съм искал това, което тепърва
предстои. Вече нямаше да съм онзи
непрокопсаник, търсещ работа като
чистач, а щях да съм нещо, което за
много хора е само мит.

— Примирияването е една от човешките способните. Мисля, че съм готов да стана твоят... Език.

Звучах малко клиширано, но наистина го мислех.

— Радвам се, че всички споделяте едно и също мнение.

— Всички?

— Останалите също се съгласиха да ни помогнат.

Изненадах се. Въпреки човешката част, която са загубили, приемайки вийнс, те са се съгласили.

— Питай, ако имаш въпроси.

— Засега нямам.

— Добре тогава. Да отидем да ти покажа покоите ни.

— Покоите ни? Добре, да

отидем — кимнах с глава, в знак на съгласие.

Какво да го мисля, то се очакваше един ден да спим заедно и на едно легло. Излязохме от стаята и отново я последвах, като този път се движех на три-четири метра разстояние. Минавахме през бели коридори, качвахме се по асансьори, а мислите ми бяха приковани към меко казано, тъпи неща. Вместо да се чудя как нашите са приели отсъствието ми, и как ще приемат новият ми вид, аз си мислех за стаите в кораба. Дали също са от стъкло? Дали няма да бъдем изложени пред всички като по'казно? Дали имат обичайните и основни

неща в един дом? Дали спят на легло или имат някакви близки алтернативи... Главата ми бъркаше от въпроси, и то не защото много се интересувах от отговорите, а защото щеше да ми се наложи да свикна. Не бях от хората, които лесно приемат промените.

— Тук са...

— Какво...?

— Тук са новите ни покои... засега. Докато един ден не се пренесем на Земята.

Избистрих главата си от глупостите, които все си играеха игрички с мозъчните ми клетки, в неподходящ момент.

За разлика от стената, вратата бе

В отличителен сив металик. Извънземната докосна с език показалеца на дясната си ръка, поставяйки го на сантиметър от средата на вратата. Изпъкнаха три пречупени по различен начин пръстена, които се завъртяха по върха на пръста ѝ. Те се извиваха, и изглежда сформираха някаква комбинация помежду си, защото се чуваше звук, който ми напомни за бандитските филми и отварящ се сейф. След секунди трите пръстенчета изчезнаха, по същия начин, по който се появиха.

На пръв поглед вратата правеше впечатление, че е доста масивна и би удържала и звяр. Но истината е, че се

разпадна подобно на пух и прах.

Влизайки, по-ранните ми хипотези бяха опровергани. Измайсторено по уникален, техен си начин, покоите ни притежаваха всичко от познатия ми бит. Стаята притежаваше огромни прозорци, чиято гледка откриваше небесата. Доста сиви и лилави цветя се увиваха заедно по част от тавана. Различни помещения, отделени с дебели стъклени стени, а до тях разни скулптури, но не от мрамор, метал, дърво или нещо подобно, а изработени от материал наподобяващ ми диамант.

— Така ли изглеждат домовете ви? — гледах като дете в магазин за

играчки.

— Само определени от нас могат да си позволят такъв обширен апартамент. — *Тук ще става магията...*

Каква ли длъжност заема на този кораб, или по-точно казано „дом“? Напълно нормалната човешка алчност, ми шушукаше в главата, че тази извънземна е добър улов. Сигурно, защото не бях свикнал да живея в охолство, но усещах, че бързо мога да свикна.

Обикалях и разглеждах стаите и за моя радост стигнах до спалнята, в която се намираше и леглото. Изглеждаше като огромен надуваем дюшек с размерите на кралска

спалня, носейки се на половин метър от пода, напълнен с вода и моторно масло, изпъкващи в прозрачната материя. Нюансите бавно се движеха, и преливаха един в друг. Отдыхнах си. Не ми се искаше да спя като вампир в ковчег или като прилеп с главата надолу.

— Какво е това вътре в леглото?

— Не мисля, че ще знаеш, какво е. — *Вечно подценен...*

— То ли го задържа над пода?

— Правилно. Да кажем, че е нещо подобно на някои полезни изкопаеми.

— Като природния газ, нафтата и въглищата?

Загледаме ме странно, но все

пак отговори:

— Сходно... Добива се от умиращи звезди. — *Да... за подценяване съм...*

Беше безсмислено да говоря, липсваха ми подходящите думи. Всичко ме удивляваше, а не исках да си помисли, че съм чак толкова прехласнат.

Изгарях от желание да се хвърля върху кревата и да заподскачам отгоре му.

— Почини си. Аз ще се върна по-късно.

— Да си почина? Не си ли починах достатъчно на онези пипала? Пълен съм с енергия.

— Дори за момент не си

почивал по време на втория етап.

— Какво имаш предвид? Какво точно е ставало с мен тогава?

— Течността, в която се огледа... беше от теб.

— От мен?

— Този етап заменя кръвта ти с моята. По време на процедурата тялото ти се бори с промяната, която настъпва.

— Значи онова е било потта ми? Въобще не се чувствам жаден, а там долу имаше голяма локва...

— Векторите също така подхранват тялото с нужните вещества, за да издържи на постоянния стрес. Всичко протече нормално, затова не трябва да се

тревожиш за себе си.

— Чувствам се добре.

— Точно това е учудващото.

— Кое е учудващото?

— Всички останали бяха в безсъзнание.

— Може би все пак не са толкова безопасни тези вектори?

— Удивена съм, колко добре възприе кръвта ми.

— Удивена? Ти не изглежда да се впечатляваш от нищо...

— В момента съм впечатлена от теб. — *А аз от теб — още повече!*

— Не изглеждаш като човек... такова... извънземна, която е способна... да... Нещо не се чувствам добре...

Зави ми се свят и загубих цялата си жизненост. Взирайки се в лицето ѝ, неусетно падах назад към носещия се дюшек, пълен с нещо, добивано то умиращи звезди.

— Изглежда е време? — дочух бегло да споменава.

— По дяволите, става ми навик — измъмрих с тих глас. — Но това легло е наистина страхотно, сякаш знае точно как ще ми е удобно...

Притворих очи и се отдадох на почивката, от която наистина имах нужда.

* * *

Пренесох се обратно на поляната с огромния речен камък. Оттам започна всичко.

Усетих пареща болка на мястото, където ми бе сложена гривната. Погледнах йероглифите, които се бяха впили в кожата ми. Дори, разбирайки езика им, не се бях сетил да прочета какво пише на ръката ми. За моя голяма изненада не можех да разпозная знаците, а те пулсираха, сякаш се опитваха да ми се разкрият. Паренето се усили. Концентрирах се над всеки символ поотделно. Оформи се познати букви. Прочетох ги една по една, а крайният резултат, беше име — „Луна“ с ударение на „у“. Изричайки името на

глас, болката стана неописуема и изкрещях.

Събудих се целия в пот, а отстрани стоеше тя, гледаща и натискаща нещо в стъклената стена до леглото.

— Изглежда напредна с още една стъпка?

— Твоето ли е името на ръката ми?

— Да. Името ми е Луна.

Каза го по същия начин, по който предполагах, че ще го изрече. Изправих се и седнах отстрани на леглото, а краката ми не можеха да стигнат пода.

— Какво пише на твоята гривна?
Протегна ръката си.

— „Ново начало“... — прочетох на глас.

— Да — и продължи да си ръчка в стената. — *Поне се обърни, когато разговаряш!*

— Нужно ли беше името ти да бъде изписано върху кожата ми?

— Това показва на коя вийнс принадлежиш и коя носи отговорност за теб.

— Носиш отговорност за мен?

— Вие сте импулсивен вид. Може да сторите нещо, което за нас да е необичайно и неправилно.

— Мога да ти създам неприятности значи?

— Да. В последствие може и да бъда понижена при гласуване. —

Коз!

— Как точно се нарича вида ви?
Вече разбрах, че не е вийнс...

— Ерени. — *Също като този кораб...*

— Предполагах, че ще започва с „В“.

— Защо си помислил така? —
попита ме тя, обръщайки се най-
накрая към мен.

— Велс... вийнс... Така ми
дойде...

— Примитивна подредба...
Нормално за човек.

— За глупав ли ме имаш?

— Не съм казала такова нещо.

Нещата отиваха към детска
кавга. Опитах да приключа спора.

— Не се води, не се кара...

— Какво означава това?

— Оставям ти го за домашно.

— Примитивни — отговори тя,

обръщайки се отново към заниманието си. — Ще отнеме време, докато ви променим.

— Успех... Мога ли да те попитам нещо?

— А как ще получиш отговорите си в противен случай? *Ти сива...*

— За надписа на гривната ти... Разбирам го донякъде, но какво точно означава...

— Част от нас вярват, че ще намерят начин да спасят Вторите от гибел. Но аз не вярвам в това, за разлика от много други. Времето им

почти изтече.

— Не очаквах да има разделение между вас.

— Нашите гривни демонстрират желание за живот. По този начин показваме на Втория вид и тези вийнс с тях, че сме избрали да продължим напред.

— В твоя случай си избрала мен.

— Не сме удовлетворени от избора си. Никоя от нас не би предпочела нисше същество като вас пред Вторите. Но трябва да продължим. Ще успея да родя здрави деца, с което да покажа, че нашият избор е правилният.

— Бил съм глупав. Бил съм просто човек, а сега дори нисше

същество. Но ето, че аз съм спасението ти. Аз съм твоят велс. Уважавай ме като такъв!

Придобих учудваща смелост.

— И то в най-близка форма до истински велс? Прав ли съм, Луна?

За пръв път успях да ѝ се противопоставя подобаващо, а тя само стоеше и ме гледаше, без да казва нищо. Имах чувството, че започвам да усвоявам тази нейна арогантност. Знаех, че нещата не отиват на добре и се опитах да се успокоя. Усещах, че мога да изрека неща, които не смеех преди. Енергията ми се връщаше, а с нея и голяма доза смелост, която допреди няхах.

— Странно е, нали?

— Кое?

— Разбрах, че чак сега ти разбирам името.

— Нормално е да се назоваваме по имена.

— Права си. Имената са важни... Моето име е Ален.

— Зная името ти, човеко.

— Не се учудвам... но бих искал да го чуеш от мен. Приятно ми е да се запознаем, Луна. Впрочем, спътника на Земята се нарича така, но се изрича с ударението на „а“.

— Наивен си ако си мислиш, че си готов да се наричаш велс. И не ме сравнявай с малък спътник, пълен с кратери. Можем да го изпепелим,

стига да пожелаем.

— Ето я Луна, която познавам...
Но ако го направите, това няма ли да е краят за човечеството?

— Този спътник наистина стабилизира наклона на планетата, но ние сме способни да изградим изкуствен гравитационен спътник, който да го замести, ако го унищожим.

— Побъркана ли си? Не си го и помисляйте дори!

— Казах ти, човеко: Наивен си!
В момента си като дете, което учи за себе си и за света. Не използвай повече думите си безсмислено.

Беше права. Учех всичко, като новородено. Но работата беше там,

че вече бях минал годините на израстване, а трябваше отново да се върна към тях. Щеше да се наложи да сменя навиците, традициите, културата, характера си, какво ли още не и да се приобща към едно съвсем друго общество, което идваше от Космоса.

— Кога започват часовете по самоизграждане, г-це Луна?

— Часове по самоизграждане?

— Казваш, че все още не мога да се наричам велс. Предполагам, че ще ме научиш на останалото, което не знам и ще се превърна в пълноценен такъв.

— Сегашните велс доминират с интелект и физическа сила.

Способни сте да достигнете подобно ниво с нашата кръв, но в никакъв случай и да ги надминете.

— Намекваш, че трябва да се потрудя, за да не те излагам пред останалите? Особено пред тези, които са избрали да останат с Вторите?

— Ще те науча на всичко, което е нужно да знаеш за ролята на един велс. Ти просто трябва да имаш пълна отдаденост. Дори един човек трябва да е способен на това.

— Не се забравя лесно кой си. Ще дам всичко от себе си, но се сложи за момент и ти на мое място.

— Не мога. Не съм. — *Кучка!*

Атмосферата се нажежи, а Луна

ме изкарваше извън релси. Сигурен бях, че нещо не ѝ е наред на тази вийнс, като че ли нарочно ме дразнеше. Зачудих се да не би това да ѝ доставя удоволствие и по някакъв извратен начин така да се забавлява? Другата алтернатива беше да си е такава, което не ме устройваше, след като дори поробен си имах своята мимолетна гордост. Тя приключи, с каквото и да вършеше. Докосна подобие на цип по горната си дреха и го прекара надолу, а блещукащата линия следваше пръста ѝ. След секунда дрехата ѝ се разтвори. Видях я гола до кръста.

— Какво правиш?! — смутено обърнах глава настрани.

— Събличам си облеклото за през деня и се приготвям за сън. Защо питаш?

— Как защо питам? Изведнъж започна да се събличаш без предупреждение...

— Нещо странно ли съм направила? — *Аз ще направя нещо странно! Обличай се!*

— Ситуацията е странна. Гола си, а аз съм мъж или там по ваше му: Език — ти си вийнс... Аз велс...

Признавам си. Бях девствен. Като жена тя наистина ми харесваше, а гърдите, които зърнах, не изправиха само космите по главата ми.

— Не виждам нищо странно в

това един велс да види гол вийнс. Досега не си ли виждал женско тяло? — *Мамка му, да не и това да знае за мен?!*

— Виждал съм, но не и такова на друг... въъ... вид. — *Това ще ме измъкне.*

— Не мисля, че има разлика във физиологията ни, от която да се учудваш. Все пак не виждам как бихме могли да сме заедно, ако останем облечени. Невъзможно е да направим контакт, който да доведе до моето оплождане.

— Стига си говорела такива смущаващи неща! Ясно ми е, но просто нещата на Земята не стават по този начин и толкова внезапно. —

Как ли пък не!

— Има си определени стъпки, които водят до леглото. — *Що за глупости говоря?* — Не съм си поръчал компаньонка, за да е толкова лесно всичко.

— Имаш предвид т.нр. „жрици на любовта“? Не ме сравнявай тях, човеко.

— Не исках да кажа това... Обстоятелствата ме наведоха към тези думи. Учудващо е, че си запозната! — все още гледах настрани и не смеех да се обърна към нея, а толкова много исках!

— Контактът между велс и вийнс доставя удоволствие, но за нас е по-важен плодът. Кажи ми какви са

тези стъпки, за които спомена?

— Не е като да мога да ти ги обясня. Най-вероятно няма да ме разбереш.

— Използваме 63% от капацитета на мозъка си. Защо мислиш, че няма да мога да разбера нещо изречено от същество, което използва едва от 10% до 15%? — *Лесно разваляш всичко, а?*

— Не е до това, колко си умен. Просто тези твои действия, са като на лека жена. Когато държим наистина на някой, използваме конкретна дума, за да го опишем. Често се случва хората да не я изричат искрено, но аз не бих го направил. — *Ама, че неосъзнат*

светец съм.

— Обич? Наясно сме с думичката и значението зад нея, но при нас нещата не са толкова сложни. В момента, в който ти се превърна в моя велс, аз съм длъжна да те обичам.

— Как така си длъжна?

— Избрах те. Дадох ти кръвта си. Изписах името си върху теб. Зад всичко това седи любов, която не се изразява по вашия начин, но все пак е някаква нейна интерпретация.

— Всички ли мислите по този начин? Без първоначални чувства? Избирате си някого и после сте длъжни да го обичате?

— Може би ще разберем

напълно вашата любов след време.

— Това ли е, което искаш? Да бъдем заедно, въпреки че в същото време нямаш никакви чувства към мен?

— Това са чувства, които сме забравили отдавна. Но с вас може и да си ги върнем.

— Сякаш говориш за любовта като вид задача за изпълнение. Иронично е.

Знаех, че ѝ е трудно да изрази нещо по-различно от студенина, но исках да ѝ пука за мен. Да не ме приема за мисия.

— Луна.

— Какво има?

— Мога ли да се разходя из

кораба? Нямах шанс да го разгледам. Искам да остана малко насаме с мислите си.

— Можеш да правиш, каквото си поискаш. В момента половината от нас са в дванадесетчасов сън.

— Доста спите за напреднал вид. Хубаво е да научавам нещо повече за вас.

Станах от леглото, с ръка на очите, и тайничко разтварях пръсти, за да зърна с периферията голото ѝ тяло. Но все още бях далеч от това, да се нарека перверзник.

Лутах се от коридор на коридор, а навсякъде се открояваха подобни сребристи врати като тази, от която

излязох. Сякаш се намирах в хотел. Във всеки коридор, който вероятно беше около двадесетина метра, имаше по един вход към апартамент. Най-вероятно тук живееше такива като Луна, с висок ранг.

След недълго ходене мярнах асансьор. Влязох в него и ме удари голямата загадка. Как сега да го накарам да се задвижи? Гледах за бутони, което всъщност беше тъпо, но не знаех какво друго да правя. Имитирах, вече познатите движения, но не се получавахе.

Сетих се за съня. Как успях да се съсредоточа върху гривната и да прочета надписа върху ѝ. Затворих очи и протегнах ръката си на

мястото, на което Луна го правеше преди. Опитах се да се концентрирам върху това да изкарам холограмното изображение. Нищо не се случи. Кипна ми. Седях като идиот със затворени очи и протегната ръка в асансьор, който дори не знаех как да задействам. От гняв размахвах ръката си, сякаш удрях шамар на някого, и... холограмното изображение се появи. Изненадах се и се почувствах по-добре.

Успокоих се. Пред мен се появи списък с куп места, до които можех да се предвижа. Все едно си ръчках в айфона... който ще трябва да си поискам от Луна.

Разглеждайки „туристическия

списък“, един надпис ми направи голямо впечатление: „Природа“. Предположих, че там най-вероятно отглеждаха онези странни цветя, които видях в апартамента. Така и така нямаше къде толкова да ида, защо не и там? Асансьорът образува защитната синя капсула и потегли нагоре. Спрях на празен стъклен етаж, а недалеч от мен в същия момент пристигна друга кабина. Вероятно трябваше да се прекача... е, сторих го.

Спирайки за последно, разбрах, че това е мястото.

Наоколо ме заобикаляха всякакви цветя, дървета, храсти, и всичко това в изумителни цветове.

Все едно зелено-червен далтонист бояджия бе цапал с четка, където свари.

Навлязох в растителния свят и тръгнах по пътеката, вградена из джунглата. Малки насекоми, приличащи на мухи, но с по-големи крилца, прелитаха покрай мен.

Растенията бяха абсолютно неземни. Нито красиви, нито грозни. Най-правилната дума беше „странни“. Спрях се пред едно, на пръв поглед, дърво. Приличаше ми на японска вишна, същите цветчета, но по-едри и гъсти. Покрай дървото растяха малки цветя, с розово-бели листа, които сякаш бяха замразени. Откъснах едно от тях, понеже ми

стана любопитно. Разглеждах го, а листата му започнаха да разтапят в ръцете ми.

— Какво си ти, мъниче?...

Ухаеш сладко...

Хрумна ми нелепата идея, че може да е вид извънземен сок. Изглеждаше красиво, и ухаеше наистина приятно, а аз бях жаден. Навярно и на вкус би било възхитително. Близнах едно от листата...

* * *

— Човеко... Човеко... Събуди се... Човеко!... — *Какъв е този глас?*

Не виждам нищо...

— Човеко, събуди се! — *Ето го отново... Кой...*

— Човеко... — *Защо ми е толкова познат?*

— Отвори очи... Човеко! — *Звука на чупещи се стъкла... и онези църковни гласове...*

Внезапно се свестих.

— Какво става... — задъхвах се.

Луна бе застанала до мен на колене, а аз се втренчих в лицето ѝ.

— Твой ли беше гласът? — започнах да се изправям. — Нищо чудно, че ми беше толкова познат. Главата ми се върти... Какво е станало?

— От листата на това цвете ли

си пробвал?

— Кое цвете? — не бях в кондиция.

Тя вдигна стъбълцето на растението, което откъснах, а листата му вече се бяха стопили.

— А... от това ли? — загорях най-после. — Реших, че е някакъв сладък сок...

— Типично за примитивен вид. Не ти ли хрумна, че може да е опасно, въпреки мириса му?

— Изглеждаше безобидно... бях и жаден... Отровно ли е?

— Това е „екдер“. Силно упоително, което използваме в медицината. Капчица от него е достатъчна, за да те отведе в

безсъзнание за половин час.

— А аз налагах цяло листо...
Май съм по-превишил тази капчица
— не знайно, защо се възгордах.

— Консумирал си смъртоносна
доза, която те е оставила в
безсъзнание за тринадесет часа.
Учудващо е, че все още си жив. —
Ама, че гаф...

— И все пак ме откри къде
съм... Добра си.

— Въпреки всичко не вярвах, че
си толкова глупав. — *Добре, тази
обида си я заслужих.* — Да се
самоубиеш ли се опитваш?

— Разбира се, че не! Нов съм с
тези неща... Ще внимавам повече.

— Двоумях се дали да те пусна

сам из кораба. Явно направих грешка. Не пипай нищо без мое знание и най-вече не го пробвай на вкус! — повиши тон. — *Ето нещо ново. Могла си да викаш.*

— Няма да се повтори. Имай ми доверие.

— Трябва да бъдеш обучен и дисциплиниран. — *Как? С камшик?*

— Добре... Добре... — бях виновен.

— Като начало не използвай думите си безсмислено. Вече ти го бях казвала.

— Да говоря, само когато ти ми кажеш?

— Говори, когато има смисъл да го правиш.

— Не мисля, че ще мога да свикна с това. Нали все пак ще трябва да си споделяме разни неща?

— Като например?

— Откъде да знам. Едва те познавам. Дори въобще не те познавам...

— Отново безполезно бръщолевене. Ако мислехте, вместо да говорите, може би щяхте да сте на друго технологично и умствено ниво.

— И въпреки всичко ето ни тук. Висш вид, нуждаещ се от нас. — *Добре го казах!*

— Самоизтъкване. Примитивна черта.

Тя се изправи и тръгна обратно по пътеката, по която бях дошъл.

Последвах я без повече приказки, ала тя внезапно спря и за малко да не се сблъскаме... отново.

— Справи се добре със задействането на асансьора. — *Похвали ли ме току-що?*

— Нищо работа — отвърнах. — *Дано само не ме накара да го задействам пред нея!*

Тя ми прозвуча доволна, въпреки че допреди малко беше ядосана. Докато я следвах и си размишлявах, се озовахме в една огромна и доста оживена зала, а наоколо щъкаха сиви жени и сиви мъже (нашите момчета). Общуваха помежду си, изглеждаха ми щастливи.

— *Защо си лилав, друже?* —

дочух от мое ляво. — Да не би да си изтеглил късата клечка?

Обърнах се и видях един висок рус мъж, със сив цвят на кожата, който ми се усмихваше и пиеше нещо от някаква чаша.

— Защо си рус? Не трябваше ли косата ти да е бяла?

Пичът изглеждаше адски нелепо. Едва сдържах набъбващия смях.

— А, това ли? Пребоядисах я. Роден съм рус, свикнал съм.

— Разрешават ли ни да правим това?

— Не виждам какво биха казали. Кажи каква е далаверата при теб?

Не знаех какво да му отговоря.

Явно беше приел, че е нормално да си сив, а на мен ми бе казано съвсем друго.

— Защото е специален — отговори му Луна. — *Отново ли станах специален?*

Сивият мъж ококори очи, а аз изпитах предателско удоволствие.

— Най-вероятно нещо се е объркало с мен. Пък и започнах да харесвам този лилав цвят, някак си съм различен, не мислиш ли? — засмях се, опитвайки се да разчупя напрежението.

— Жалко. Никак не изглеждаш нормален — загуби се из тълпата от сиви жени и мъже.

— Тъпак... А ти не говори по

този начин пред тях! — разфучах се пред Луна.

— Защо? Посочвам факти.

— Спри с тези факти! Какво въобще сте им казали?

— Засега им е спестена доста информация. Искаме да се почувстват добре.

— И аз искам да се почувствам добре, затова не ги карай да ме намразват.

Знаех, че русолявия избяга от мен, все едно бях прокажен. Сигурно ме бе заговорил единствено, за да ми се подиграе. Нещо нормално при хората, когато видиш различен. В този момент забелязах, че голяма част от извънземните жени и сивите

мъже ме гледаха преценяващо.

— Свиквай, човеко. Не си като останалите. Винаги ще си в центъра на вниманието.

— Завистта и на вас не ви е непозната, а? — прошепнах ѝ. Посещавах училище, в което бях различният. Никой не искаше да разговаря с мен, тъй че нямаше да ми е трудно.

Оглеждайки се, забелязах група от хора, с нормален цвят на кожата. От любопитство бавно се присламчих към тях. Оказаха се познати лица от телевизията. Двама от тях — известни актьори, а другите двама политици.

— Здравей, момко — поздрави

ме всеизвестната екшън звезда Щайнер Вензъл. — Аз съм...

— Знам кой сте много добре, г-н Вензъл! — прекъснах го превъзбудено. Бях израснал с неговите филми.

— Доста як купон се очертава тук, а? Завиждам ви! — говореше ми, с огромна усмивка на лице.

Не мисля, че можеше да се нарече точно купон. Забелязах и други групички от обикновени хора, все популярни личности: Журналисти, сценаристи, военни, президенти на големи компании... Дори успях да зърна къдравото копеле, което ме отрязва за работата като чистач.

— Извини ни — махна един от политиците. — Трябва да се видим с едни приятели.

Доста мръсен начин да избягат. Определено всичко живо странеше от мен.

— Сравнително дълги разговори завързваш, малкия — при познатия баритон, се врътнах на пета.

— Здравей отново, малкия. Явно сме попаднали на един и същи кораб.

— Едуард? Изглеждаш толкова различен!

— Виж кой го казва само! — засмя се.

— Радвам се да те видя... в смисъл... не, че исках да е така... разбираш ме...

— Спокойно. Нямаше как да ми се размине. И аз съм вързан за една вийнс. Само ме юрка.

— Познато ми е... Държи ли се лошо с теб? Обижда ли те? Иронизира ли те? Кара ли те да говориш, само когато тя иска?

— Успокой се!... Какво въобще става при теб?

— Не питай... Боря се за оцеляване...

— Май имаш различни проблеми от моите.

— Защо? Как е при теб?

— Тя ми съсипва здравето. Особено в леглото въобще не ме щади! — *Чух ли те добре?*

— Спите заедно?!

— Е, нали това е целта. Оцеляването на вида им. Става чрез полов контакт, малкия.

— Едуард, фокусирай се. Нали знаеш къде сме. Какви ги вършиш?

— Да, знам къде сме. На извънземен кораб, който се очакваше да е пълен ужас. Но откакто ме трансформираха се чувствам по-добре и по-силен от всякога.

— Приел си ги? Въпреки всичко очаквах, че ще се бориш...

— Казах ти още тогава, че нямаме избор, нали? Не мисля, че все пак това място е толкова лошо.

— Аз все още не съм сигурен... Казах ѝ, че ще опитам, но... Объркан съм.

— Постъпиха неправилно с нас, но сме свидетели на нещо невероятно. Да не споменавам, че ставните ми болки и синузита изчезнаха.

— Само толкова ли ти трябваше, за да се предадеш?

— Малкия, не го мисли толкова. Наслаждавай се на новия си живот.

— Да се наслаждавам... с вийнс като нея?

— Какво ѝ е? Изглежда страхотно, а доколкото виждам, е различна от другите. Също като теб.

— Да, с нещо като по-висок ранг...

— Пълнолетен си, нали? Моят съвет е: сам решавай.

— И аз се надявам твоето решение да е правилно.

— И все пак грешахме за мъжете им. Имали са такива... Някакви Втория Вид, или там Вторите... ли какво беше...

— Да, нещо с кръвта им не е било наред.

— И аз така чух. Първите разумни същества... най-старите... дрън-дрън...

— Поне сами са избрали пътя си.

— И точно заради това се пази от тях. Дочух от моята вийнс, че не им изнася цялата тази работа с човечеството. Не им се иска да бъдат заменени. Или нещо подобно...

— Споменаха ми го на идване.

— Страни от тях, докато не пукнат. Това ти предлагам. Аз не бих изпъквал, въпреки че за теб ще е малко трудно.

— Имаш предвид цвета на кожата ми?

— Повечето не го знаят, но моята извънземна ми каза, че целят точно това, което си ти.

— Все пак ти е казала?

— Аз съм бивш астронавт и бивша акушерка. Предполага се, че ще имам подход към нещата, нали?

— Прав си — засмях се.

— Има нещо в теб, което те различава от останалите...

— Не знам... Луна един път ми

казва, че съм специален... друг път, че съм бил като всички останали... Не я разбирам.

— Ти се пази... и се наслаждавай. Питиетата са безплатни!

Едуард се отправи към своята вийнс, оставяйки ме леко замислен.

След думите му осъзнах, че наистина трябва да внимавам отсега нататък. За втори път бях предупреден. Какво ли биха ми сторили Вторите?

— Това ли са те? — отекваха шушукащи гласове в залата. — Високи са!

Разтърсих глава, за да се отърся от разсъжденията си и забелязах, че

всички гледаха в някаква посока.

— Не се страхувай — прошепна Луна в ухото ми.

— Какво?! — обърках се. — За какво говориш?

Извърнах поглед и съзрях маршируващи красиви лилави създания. Приблизително два метра високи, с добро телосложение, и същите онези елфски уши. Приличаха на моя, по-добра, версия. Разбихах вече обсебеността на Луна по истинските велс, или поне техните почти идентични копия.

— Невероятни са...

Постепенно приближаваха. Един от тях се отдели от строя и се отправи към мен. Останалите...

спряха.

С всяка негова стъпка, сърцето ми затихваше, а Луна направи крачка напред, заставайки на пътя му. Той се втренчи в нея, а аз всячески се опитвах да се успокоя. Притиснах с ръка гърдите си, дълбоко надявайки се Луна да направи нещо и да ме измъкне оттук. Навярно всички предупреждения ми изиграха лоша шега. Не бях осъзнал всъщност колко съм се наплашил. Не исках да съм пред тях, не исках да ги виждам — не бях готов за тях.

Вторият покри дясното си слепоочие с ръка и се върна обратно към групата си. Продължиха по пътя си, все така марширувайки. Побягнах

през тълпата, замаян и объркан. Защо ли тази ситуация ми повлия по такъв драматичен начин?

Неусетно успях да се добера до апартамента на Луна и да отворя вратата. Седнах отстрани до стената с треперещи ръце върху главата. Бях обзет от различни емоции, които не можех да обясня. Исках да затворя очи и да забравя.

* * *

Луна седеше пред нещо подобно на бюро, от което излизаше холограма, изпълнена с числа, букви и вълни, заобикалящи кръгообразни

фигури. Донякъде можех да разбера, че това са планети и техните показатели — разстояние, диаметър, температура...

— Реши да потърсиш друг вид?

— Бях все още отчаян, след поредното ми събуждане.

— Това са данни от последните ни проучвания, които зачерквам.

— Няма ли да е по-добре да преустановите проучванията? Изглежда не се справям много добре. Все някъде там ще има други, които да изглеждат като тях...

— Няма други.

— Исках да избягам. Не знам как дори успях да стигна дотук и да вляза вътре.

— Уменията ти за координиране са на по-добро ниво, а вратата разпознава слюнчестата ти киселина.

— Наистина? Дори не знам как съм го направил.

Изправи се, с явното намерение да се приближи... обзе ме необяснима паника.

— Не се приближавай — извиках.

Скочих на крака и заотстъпвах. Звукът от чупене на стъкло се върна, с онзи църковен, напевен, елемент на хор в него.

— Моля те, отдръпни се... — в очите ми предателско напираха сълзи. — Искам всичко да спре. Искам шумът да спре...

— Не се съпротивлявай срещу него. Освободи сетивата си! — продължи да ме приближава.

— Махни се! Изчезни!

Колкото по-близо идваше, толкова по-силен ставаше шумът. Появи се и втори звук на чупещо стъкло, наподобяващи предния, но някак си успях да ги различа. Протегнах ръка назад, сякаш се опитвах да сграбча един от звуците. Физически се докоснах до него. Избутах го напред и пред мен. Бях съборил огромна диамантена скулптура, предполагаемо тежаща поне тон. Всички странични звуци затихнаха, оставяйки началния.

— Започваш да чуваш материята

— каза Луна. — И да разбираш новата си физическа сила.

Доближи ме и протегна ледената си ръка, докосвайки ме по лицето.

— А това е моят звук — продължи тя, след което спря и първоначалния звук. — Това са звуците на обектите и живите същества.

Настана тишина, в която не се чуваше дори дишането ни. Почувствах се много отпаднал. Очите ми отново се затваряха. Паднах изнемощял към нея, а тя ме прегърна.

— Ален, можеш да си починеш — дочух онзи красив и мистериозен

глас, с който ми проговори за пръв път на Земята.

Подчиних ѝ се. Унесох се, наслаждавайки се на сладкия ѝ аромат.

III

Приобщаването

Събудих се, озовал се отново в леглото, но вече не ми беше толкова удобно. Цялото тяло ме болеше и чувах онези звуци. Бяха слаби, едва доловими.

Бавно се изправих до седнало положение и я видях. Най-красивото, мистериозно и арогантно създание спеше до мен. Луна бе покрита с прозираща тънка копринена завивка, която едва прикриваше прекрасното ѝ голо тяло.

Аз бях все още облечен в

дневните си дрехи. Вероятно тя ме бе пренесла на леглото, но не е дръзнала да ме съблече.

Лицето ѝ беше толкова привлекателно, че едвам се сдържах да не я награбя. Изглеждаше толкова безпомощна, сякаш не е онази кучка, която само, ми лази по нервите. Желаех я. Болката ми се притъпи от възбуда. Исках да докосна с една ръка лицето ѝ, а с другата бедрото. Жадувах да направя всичко онова, което правеха нормалните двойки. Но осъзнах, че не беше редно да се възползвам по този начин. Навярно тя не би възразила, след като точно това се изискваше от хората. Да правим секс с тях. Приближих се и се

надвесих над нея, наслаждавайки се на гледката и приятният ѝ аромат.

— Всичката тази красота е моя?
— прошепнах неуверено.

Дар, пратен ми от Бог. Ушички, които някой ден ще галя и устни, които ще целувам. Тяло на богиня, което ще прегръщам и задоволявам. Беше ми повече от достатъчно. Това щеше да е животът ми, а в този момент ми се стори прекрасен — майната му на стария. Луна не можеше да се сравни с нищо земно. Може би говореше девственикът в мен, или нереализирания авантюрист, но исках да съм точно тук до нея. Не ме интересуваше, че се намирах на извънземен кораб, нито

как ще ни приеме обществото на Земята. Харесвах я, въпреки всичко. Не можех да я намразя, без значение колко ме обиждаше и ругаеше. Смятах, че съм готов да обичам, въпреки че любовта ми бе непозната.

— Език мой... — *Мамка му!*

Спина ме как я зяпам!

— Стресна ме — тя бе отворила очи.

— Време е да си вземеш душ. — *Какво...*

Накара ме да потъна в земята от срам. Дали можех да почервенея? Усетих как кръвта пълни главата ми. Рязко станах от леглото. Отправих се с бърза крачка към банята, а докато вървах се опитвах да съблека дрехите

си.

Помещението представляваше голяма стъклена душкабина, която бе далеч от погледа на Луна. Нейните дрехи имаха нещо като цип, който тя свали, но моите бяха се закопчали, като че ли с невидими копчета. Опитвах да ги намеря, но безуспешно. Когато облякох дрехите за пръв път ги видях ясно, но в момента нямаше нищо.

Време беше да се фокусирам върху всичко научено. Щом можех да задействам асансьора, значи можех да сваля и този проклет екип.

— Хайде де...

Нищо не се получи.

— Сваляйте се!

— Нужни са правилните думи
— дочух гласа на Луна.

Облечена стоеше на няколко метра зад мен, облежната на една диамантена скулптура.

— „Дхар“ е думата, която трябва да изречеш.

— Дхар?

Неволно я повторих и дрехите започнаха да се разкопчават. Задържах ги, за да не ме види гол, въпреки че нямаше да е нещо ново. Погледнах нагоре, но нея вече я нямаше.

Съблякох се и хвърлих парцалите в ъгъла. Наистина излъчваха леко неприятна миризма. Влязох в душкабината. Нямаше слушалка над

мен, нито „врътки“ за вода. Само бяла лъскава топка, голяма колкото юмрук. Поставих ръка върху нея и я погалих наляво. Отвсякъде започнаха да ме пръскат ситни капчици вода, които бяха с подходящата температура. Липсваше ми сапун и шампоан. Поставих отново ръка върху топката и я погалих нагоре. Усетих приятен аромат. Водата започна да се пеняви по тялото ми. Някак знаех, че погалвайки топката надолу ще спра притока на измиващата течност.

Вече чист се огледах, ала нямаше кърпа, с която да се изтрия, но бях убеден, че има цака и затова. Докоснах топката отдолу и

помещението светна като солариум. За секунди влагата по тялото и косата ми се изпари.

Дрехите, които бях хвърлил в ъгъла ги нямаше, но на малко столче сгънати лежаха нови. Облякох се, зализах коса назад, за да придобия „викинг прическата“ и се отправих към спалнята.

— Трябва да отида в контролната зала — проговори тя зад мен.

— Изненада ме...

— Знаеше, че съм тук. — *Нищо не ти убягва.*

Бях я излъгал, защото се чувствах все още засрамен. Какво друго да кажа? Хвана ме как я зяпам,

а след това изстреля куршум, право в сърцето на гордостта ми, наричайки ме нечистоплътен.

— Ще трябва да се научиш да контролираш уменията си, преди да излезеш от тази стая.

— Права си. Чувам твоя звук... този на живите съществата... както и на всеки предмет наоколо. Зная, че ако изляза в залата с всички онези вийнс и сиви мъже, ще се побъркам. Възможно ли е да го спреш?

— Това е вродено умение на вида ни, което е помогнало да се справим с много опасности.

— Говориш за битки?

— Да. Имало е опити за колонизиране на планетата ни от

натрапници, които сме унищожили напълно в последствие.

— Заличавали сте други видове?

— Това е било преди много хилядолетия. Просто сме се защитавали.

— Какви други видове има, освен човешкия, вашия и този на Вторите?

— Има няколко незначителни биологични форми на живот в отдалечени галактики. Интелектът им се равнява на най-умните животни на Земята — делфин, слон, шимпанзе...

— Няма ли нещо по-развито от животно?

— Казах ти, че няма други. Ние

сме единствените останали в тази безкрайност.

Отпрати се към вратата и излезе. Звук издаваше всеки предмет наоколо. Наведох се към леглото и го загледах. Чувах го. Опитах се да избирам върху кой шум да се фокусирам. Ударих леглото няколко пъти и звука от него се усили. Мисля, че започвах да схващам как работи това умение. Изправих се и ритнах носещия се дюшек. Звукът отново се усили и аз се опитах да го изключа. Беше като мисъл, която трябваше да преместя настрани. Подейства. Един шум по-малко. Заслушах се. Пренебрегнах мисълта за обкръжаващата ме среда и всичко

спря, а връщайки я шумът отново отекна.

— Успях!

За нула време усвоих умението. Изумих се от себе си. Исках бързо да се похваля на Луна, да ѝ покажа, колкото се може по-бързо напредъка си, та тя да се впечатли от мен, въпреки че не ѝ беше лесно да изразява подобни чувства.

Докато се разхождах из коридорите и се качвах по асансьорите, които вече с лекота управлявах, се досетих, че не знам къде да я търся. Стигнах до една голяма зала, като тази, която видях за пръв път при пристигането си. Разхождах се покрай работещите

вийнс и се оглеждах за Луна. Звукът на живите същества не ми помагаше, защото всички те издаваха познатия чуплив шум, с напевен елемент. Така нямаше да стане. Отправих се към една от сивите работещи жени, която стоеше пред холограмно изображение, напomniaйки диригент без палка.

— Извинявай... Търся Луна!

Тя видимо се стресна и холограмното изображение изчезна.

— Изплаших ли те? Не исках... Просто търся Луна.

Гледаше ме, без да продумва, без капка арогантност. Изражението ѝ бе... по-нормално.

— Моя грешка. Трябваше да се

представя първо. Аз съм Ален. Ти как се казваш?

— Името ми е Елей. — *Като смолата...*

— Имаш интересно име. Елей, къде мога да намеря Луна?

— Велх Луна се намира в първа контролна зала. — *Това прозвуча нацистко.*

— Как да стигна дотам? Още не съм добре запознат с кораба.

— Намираме се в трета контролна зала. Първа контролна зала се намира най-отпред на кораба. Оттам дойдохте за първи път. — *Знае за мен?*

— Имам бегъл спомен оттогава. Не мисля, че ще успея да се справя.

Ще ме придружиш ли?

Извънземната трескаво се огледа наоколо... дали не се страхуваше от някой надзорник?

— На моя отговорност. Наистина се нуждая от помощта ти.
— *Няколко обиди в повече от Луна няма да са проблем.*

— Последвайте ме!

Изглеждаше сладка и привлекателна. Имаше меки и изразителни черти. Вероятно беше по-млада от Луна, но не можеше да се сравнява с нейната зряла красота.

— Елей, с какво се занимаваш?

Не ми отговори.

— Има ли причина да премълчаваш?

— Не. След малко ще сме в първа контролна зала. — *Говори тогава!*

— И все пак не ми отговори на въпроса. Няма да те притеснявам, ако не желаш.

— Отговарям за изчистването на грешки в системата.

— Не вярвах, че е възможно вие да имате грешки.

— Има грешки, които се налага да оправяме. Допреди малко изчиствах такива в камуфлажа.

— Имаш предвид сливането на кораба с небето?

— Да. Системата понася много удари, докато сме в камуфлажен режим.

— Само ти ли отговаряш за това?

— В отдела по отстраняване на грешки сме 53.

— Значи и вашите технологии не са толкова съвършени...

— Никоя грешка не е фатална, а просто формална. Не допускаме съществуването и на най-малката опасност.

— Перфекционисти? Явно е наследствена черта. Харесва ми.

Елей се обърна към мен, и долових бегла усмивка. Може би прие казаното като комплимент. Изглежда ѝ хареса. Мисля, че се отпускате.

— Пристигнахме — каза тя.

Нямаше никаква разлика между трета и първа контролна зала. Вероятно щеше да е така и с втора. Дори броят на жените работещи в помещенията беше приблизително един и същ. Направих няколко крачки напред, но не мярнах Луна.

— Благодаря ти, че ме... — Елей неусетно се беше изпарила. Трябваше да се оправям сам.

Нагоре и надолу: летящи вийнс, които стъпваха по невидимия под, ме накараха да се почувствам не на място.

— Ален! — Луна ефирно се носеше към мен.

— Какво правиш тук? Нали ти казах да не напускаш стаята, докато

не овладееш новото си умение?

— Имам изненада за теб.

— Изненада? Каква изненада?

— Вече мога да го контролирам звука на материята! Мога да го спирам и пускам, когато искам. Научих се веднага, след като излезе.

— Разбирам. — *Само това ли ще кажеш?*

— Не си ли изумена колко бързо се справих с тази задача?

— Усвояването е елементарно. Всички успяха да се научат да го контролират. — *Явно няма да съм изключение.*

— А сега какво?

— Какво имаш предвид?

— Какво ще правим? В

смисъл... Какво се очаква от мен? Ще помагам ли с нещо на кораба или някаква подобна задача?

— Процедурите по кораба се изпълняват от нас. Помощта ти не е нужна. — *А само в леглото, а?*

— Какво да правя тогава? Като статуя ли се предполага да седя?

— Какво имаш предвид?

— Нищо... Просто метафора... Както и да е — започнах да се чеша там, където не ме сърби.

До нас се приближи друга вийнс, прошепна нещо на Луна, но не успях да чуя какво.

— Ела с мен.

— Къде ще ходим? — попитах, забързвайки крачка.

— Ще се прикачим с „Ерени 3-ОС“.

— „Ерени 3-ОС“? Това кораб като този ли е? Ние бяхме... „Ерени 1-ОС“, нали така?

— Правилно. По-късно и „Ерени 2-ОС“ ще се прикачи, след което ще се отправим към Земята.

— Ще се представите официално?

— Време е да го направим. Ще покажем на човечеството, че не сме заплаха.

Качихме се на асансьор, който ни отведе до най-горния етаж на кораба. Бяхме отново в огромна зала, а през тавана можеше да се види тъмния и студен Космос и едва

мъждукащите звезди. Продължихме напред, докато не се озовахме пред стена. Многократно бях виждал вече тези невидими врати, и знаех, че и тук ще има такава.

— Малко скучно става...

Тя, естествено, не отговори, а аз зазяпах стената и времето летеше. Вече сигурно бе минал половин час, а дори не знаех какво чакаме. Е, по някое време огромната стена се раздели на две със светещи плъзгачи се врати. Уплаших се от внезапната промяна, и се отдръпнах назад.

От другата страна се задаваха три сенчести фигури, които, както винаги, ме поразиха. Друг мъж от Земята, лилав като мен. До него

имаше две вийнс, а едната от тях беше още дете.

— Велх Луна — поздрави възрастната вийнс, слагайки ръка на корема си, и прегъвайки се за лек поклон.

— Велх Сиел — Луна отвърна на поздрава.

Сиел бе облечена с дрехи подобни на моята вийнс, притежаваше красиви черти, но не достатъчно. Може би започнах да се поддавам на мистериозния чар на Луна.

— Здравсти, Ален! — усмихнато ме заговори лилавият мъж.

— Познаваме... ли се?

Изглеждаше симпатяга, горе-

долу на моите години.

— Не, но си знаем имената, нали?

— Не зная твоето... дори, че има друг като мен...

— Какво?! Ама, че си безгрижен! — *Какъв е пък тоя, бе?!*

— Луна, защо не си ми казала?!

— През повечето време все ти се доспиваше, затова нямах този шанс.

Усещах накъде бие, но не знаех, че е способна да се будалка така с мен.

— Ален, това е Велх Сиел на „Ерени 3-ОС“ — представи ми новодошлите моята вийнс.

Изимитирах тяхното движение за поздрав, защото невежеството ми

подсказа само това.

— А това е сладката малка Нана
— допълни енергично лилавия мъж.
— Сестра е на Сиел. А за протокола,
аз съм Крис.

— Ален, тя е енис — каза Луна.

— Имаш предвид момиче?

— Да.

— Ерени... от ерс и енис...

Греша ли?

— Правилно — отвърна Сиел.

— „ОС“ в съкращението на корабите
ни е бившата ни Галактика и
планета.

— Галактика Омлен, планета
Сакон — допълни Луна.

— Ама ти наистина май си
проспал учебните занятия? — Крис

се затича към мен и ме прегърна с една ръка, сякаш бяхме първи дружки.

— Ален, давай да ходим в спортния център!

— Къде? Какъв спортен център?

— И това ли не знаеш? Какво си правел досега, наистина? — *Какъв му е проблемът на тоя?*

— Трудно е за обяснение...

— Имат страхотен фитнес. Особено с всички тези вийнс, които тренират — прошепна ми тихичко на уше.

— Крис, не се увличай прекалено — скастри го Сиел. — След два часа трябва да се връщаме на кораба.

— Дадено, мадам! — *Ето още един под чехъл!*

За пръв път виждах такъв жизнен и енергичен човек. Зад всяка негова дума имаше усмивка и забавен сарказъм, но и той като мен явно се подчиняваше на своя вийнс.

— Нана, ела и ти!

Хвана ни за ръцете и ни повлече към асансьора. Попитах с поглед Луна, но тя изглежда нямаше нищо против.

Докато вървахме към спортния център Крис не млъкна. От една тема скачаше на друга, докато сам не се оплиташе в приказките си. Нана се оказа типична за вида си — не си отваряше устата. Бях сигурен, че

щеше да побърка Луна, ако го беше избрала за велс.

— Пристигнахме — рече Крис.

Отвори вратата, разпадайки я на съставните ѝ части.

В залата беше пълно със сиви мъже и жени, които правеха упражнения на уреди, които бяха почти невидими.

— Като фитнес зала на бъдещето е... — възкликнах.

— Това е бъдещето. Идвай побързо. Давай да се изтощим! — провикна се и побягна напред из тълпата, която го наблюдаваше.

Останах на прага, заедно с Нана, а Крис изчезна пред очите ни. Беше като дете, което трябваше постоянно

да следиш.

— О, малкия!

— Едуард! Какво правиш тук?

— Как какво? Тренирам! Къде се загуби? Не съм те виждал от партието. — *Да, за теб беше парти...*

— Л-лутах се... из... кораба...

— Това е Марк — прекъсна ме той, дърпайки някакъв мъж към себе си. — Марк, това е Ален. Ален — надеждата! — *Какво има предвид с това?*

— Здравей — поздравих учтиво.

Изглеждаше на около тридесетина с белег на лявата вежда.

— Приятно ми е, Ален. За пръв път виждам лилав.

— Разказали са му историята за

лилавите — допълни Едуард.

— Изглежда все още го крият от повечето — огледах се наоколо.

— Марк е адвокат. Трудно се крие нещо от адвокати.

— Едуард, все още съм стажант. Но успях да изтръгна истината. Малко ти завиждам, Ален.

— Не мисля, че трябва някой да ми завижда... — *А трябва с такава вийнс, като моята!*

— Прав си, малкия. Аз не бих искал да съм на твое място. Изглежда ми трудна позиция.

— Момчета, това е Нана. Сестра е на Велх Сиел от „Ерени 3-ОС“.

— Здравей, дребосък! — поздрави я Едуард.

— Здравей, Нана! — кимна и
Марк.

Момичето не ги поздрави,
пренебрежително гледайки
настрани.

— Май някой го е срам, а? —
извика Едуард. — Или елита
разговоря само с елит?

— Едуард! — прекъснах го. —
Стига си говорил глупости.

— Защо да са глупости? Влачиш
се с друг лилав, и развеждаш
сестрата на Велх... — *Какво
означава въобще това?*

— Едуард, май все пак му
завиждаш — намеси се Марк. —
Прекаляваш вече.

— Добре... Добре...

Изглежда адвокатът беше печен,
за разлика от Едуард.

— Ален!... Ален!

Последвах гласа на Крис,
инстинктивно, хващайки за ръка
Нана. Не исках да я оставям в
компанията на бившата акушерка.

— Чао, чао... — изрече хапливо
той, а Марк го удари по гърдите.

Въпреки че Крис бе лилав, не
беше лесно да го открия.

— Ален! — *Къде си, по
дяволите?! — Ален!*

— Крис?

— Ален, Нана... Тук!

Погледнах нагоре и го видях.
Беше десетина метра над нас и ни
махаше с ръка подобно на идиот. Все

едно летеше, стъпил на невидимия под.

— Крис, как си се озовал...

— Активирай умението!

Първоначално се зачудих какво имаше предвид, но бързо се досетих. Последвах съвета му и се концентрирах над звука на материята. Така разбрах и за невидимите стълби, които щяха да ме отведат до второто ниво.

— Какво правиш тук? — попитах.

— Това е най-страхотната бягаща пътека, която си виждал някога!

— Бягаща пътека?

Крис изкара холограмно

изображение. Пред нас се освети 40–50 метрова обляна в синьо пътека, която започна да се движи назад.

— Ален, пусни си показателите.

— Какви показатели?

Приближавайки се до мен Крис натисна нещо на ръката ми, и забелязах нова холограма, показваща пълна кръвна картина. Видях нивото на левкоцитите, еритроцити, тромбоцитите, дори температурата на тялото си.

— Трябва да си следиш показателите, когато тичаш. Малко е опасно, ако попрекалиш.

— Не знаех, че имам такова нещо в костюма...

— Е, вече знаеш — качи се върху

осветената пътека, пускайки своите показатели.

— Нали знаеш, че вече сме по-силни отпреди?

— Да... Разбрах го в последствие...

— И сме доста по-бързи!

Изстреля се по пътеката, сякаш беше героят от филма „Светкавицата“. Навярно не можеше да придобие същата скорост, но беше бърз.

— Ален, гледай, как само тичам! Пусни следващата пътека и скачай и ти!

Изглеждаше невероятно, но ме беше страх да пробвам.

— Ще те погледам... засега!

— Пропускаш много! Вече се движа със 100 км/ч! Рекордът ми е 140!

— Като гепард си, Крис!

— По-бърз съм от гепа...

Не успя да довърши изречението си, свличайки се по корем върху пътеката, полетя назад. Удари се в мен и двамата изхвъркнахме от горния невидим етаж, падайки метри назад из тълпата долу.

— Ален, добре ли си?

— Добре съм... А ти?

Бяхме сме оплели един в друг.

— Нищо ми няма. Но да знаеш, че доста бързо се изморяваш, ако тичаш така!

— Ама, че си глупак!

— Така е! — засмя се високо.

И мен ме напуши на смях. Усещах, че с Крис можем да станем добри приятели.

— Крис! — провикна се Нана, тичайки към нас.

— Добре съм! — изправихме се, изтупвайки невидими прашинки по ръкавите си.

Нана прегърна Крис, което със сигурност ме учуди. Не вярвах, че някога ще бъде свидетел на проява на привързаност от страна на вийнс. И докато бях във възторг малката го удари в корема. Той се присви на две и се хвана за нараненото място.

— Примитивен човек. — *Мамка му... Втора Луна!*

Нана се отправи към изхода.

— Крис, добре ли си?

— Да... Доста е силна за хлапе.

На тази възраст са наистина раздразнителни! — въпреки че се закашля, все още се смееше.

— Изглежда се разбирате добре.

— И още как. Нана! Спри се!...

Ален, да тръгваме!

Настигнахме я, а Крис се заизвинява за невнимателността си. Явно не си бе следял показателите, въпреки че ме предупреди за последиците. Отново взе да бърбори и да се оплита в приказките си. Защо ли го прегърна, преди да го удари? Дали беше вид привързаност, или я беше страх да не загуби сестра ѝ своя

велс?

— Ален!

Едва не се сблъсках с Елей от трета контролна зала, придружена от още една вийнс.

— Елей, здравей!

— Какво става тук?! — попита Крис. — Да не да кръшкаш с тази мацка?!

— Какво? Не! Как ти хрумна?! Просто се познаваме.

— Да бе, тия на друг! — побутна ме с рамо.

— Престани да си измисляш!

— Бъзикам се, бе! И без това не поддават на флирт...

— Да не си пробвал да сваляш някоя?

— Тема за друг път... А вие!
Елате с нас!

Нагло ги прегърна.

— Какво правиш? Остави ги!

— Казвам се Крис. Да отидем на
разходка! — *Ама, че си нахален!*

Тръгна с тях напред, а ние с
Нана ги последвахме. Приятелката
на Елей се казваше Нисе. Запознахме
се между приказките на Крис за това
какъв голям спринтьор е бил в
училище. Общо взето следвахме Крис
и слушахме историите му почти през
цялото време. Елей и Нисе изглежда
се забавляваха, докато Нана си
остана напълно безразлична.

— Искате ли да отидем в
планетариума! — попита Крис.

— И планетариум ли има?

— Планетите са колкото пететажна сграда! Страхотно е!

Елей и Нисе се спряха.

— Ален. Крис. Ние ще тръгваме.

— Какво?! Тепърва се опознахме! — отвърна Крис.

— Останете да си поговорим още малко — едва успях да взема думата от Крис.

— Трябва да отидем при нашите велс.

Как не се сетих? Бяха по-млади от Луна и Сиел, затова мислех, че все още не им е време. Получи се неловко.

— Извинявайте, че ви накарахме да ни придружите така — опитах да

замажа положението, а Крис ги пусна разочаровано.

— Беше интересно — отвърна Елей, преди да се тръгнат.

— Изглежда само тримата ще се любуваме на планетите и галактиките — рече Крис.

— Как знаеш къде се намират тези места?

— Корабите ни не се различават. Знам почти всяко кътче!

Планетариумът представляваше голяма и добре осветена зала, а по средата имаше нещо като рул, обърнат хоризонтално, носещ се на един-два метра от пода. Крис се отправи към приспособлението и го завъртя към себе си. Помещението

плавно се затъмни. Последва рязко завъртане на обратно и покрай нас се появиха огромни планети. Наистина бяха с размерите на пететажна сграда.

— Готино, а?

Гледах изумено. Можех да видя всеки детайл — всяка река, планина, вулкан...

— Виж нещо още по-готино.

Крис се отправи до една от планетите и я бутна към друга. Двете се сблъскаха, образувайки невероятна предполагаема експлозия. След секунди и двете планети изчезнаха, след себе си оставиха астероидна мъгла.

— По-добро е и от 3D —

възкликнах, досущ като малко дете.

— Далеч по-добро е, Ален...

На Нана не ѝ направи впечатление грандиозната гледка. Тя изкара холограмно изображение и до нея се появи стол, в който се настани и притвори очи.

— Нана, доспа ли ти се? — попита Крис.

Тя измърка, видимо унесена.

— И все пак си остава дете — казах.

— Да, 40 годишно дете.

— Какво?! На 40 ли е?!

— По-тихо, ще я събудиш!

— Ти сериозно ли? — понижих тон. — Изглежда на 10.

— Не ти ли е минало през акъла,

че могат да живеят по-дълго от нас?

— Да, но не и с такава разлика...

— На колко мислиш, че е Сиел?

— Сиел? Давам ѝ най-много 30...

— 100! — прекъсна ме той.

— Ти шегуваш ли се?! Твоята вийнс е на 100 години?!

— Да не смяташ, че Луна е на по-млада?

— Не е за вярване... Не приличат на годините си.

— Все пак са извънземен вид. Не можем да ги сравняваме с хората.

Крис отиде при Нана и я погали по косата.

— Изглеждаш привързан към

нея.

— Да, напомня ми на сестра ми.

— Не ти ли се иска да я видиш?

Едва сега долових тъгата в очите

му.

— Да... И то много... Беше на 11 години. Почина от левкемия преди четири. — *Ама, че съм идиот!*

— Съжалявам...

— Знаеш ли, че отначало, когато дойдох Нана дори не ме поглеждаше. Но един ден я видях да се опитва да достигне нещо в апартамента на Сиел и аз ѝ го подадох. Оттогава започна да ме следва навсякъде. Заради един малък жест.

— Крис...

— Да оставим мрачните теми.

— Прав си.

— Въпреки всичко ние сме късметлии.

— Защо мислиш така?

— Очакваше ли нещо подобно да ти се случи? И да разбереш толкова много за света...

— Исках да се случи нещо различно в живота ми, но не очаквах да е толкова драстично.

— Аз също — отвърна Крис, и се засмя тихо.

— Как вървят нещата със Сиел? Вие... Такова...

— Все още не сме го правили, ако това искаш да ме питаш.

— Да... Малко е особено и при нас, но мисля, че ще се наредят

нещата.

— И при мен не тръгна гладко, но вече ми се иска да ѝ скъсам дрехите — призна Крис.

— Перверзник!

— Стига, стига... Все едно не видях как гледаш Луна. И на теб ти се иска да ослабиш жилото.

— Не можеше ли по-романтично да го кажеш...

— Късметлии сме с такива вийнс.

— Но изглежда, че и те с нас...

— Да, до онзи ден не бях никой, а днес съм с една от най-красивите и умни жени. Отгоре на всичко е капитан на космически кораб.

— Сиел е капитан на „Ерени 3-

ОС“?

— А ти каква мислиш, че е Луна?

— Луна е капитан на този кораб? Ето защо е облечена различно...

— Не ти ли е направило впечатление, че се обръщат към нея с Велх?

— Елей я нарече така, но не я попитах, какво означава. Имах подозрения, че е важна, но не и чак толкова.

— Вече знаеш...

Малка точка, върху ръката на Крис, замига с бяла светлина. Той я натисна и се появи холограма с изображението на Сиел.

— Крис, време е да се връщаш.

— Добре. Идвам.

Крис взе спящата Нана на ръце.

— Ален, трябва да тръгвам.

Беше ми приятно да се запознаем.

— И на мен. Нека се видим отново.

— Несъмнено. Ще те потърся, когато отидем на Земята.

Замисли се за миг и добави:

— Забравих да ти кажа нещо.

Има и друг лилав.

— Друг лилав?

— Да. Името му е Бран, но ми се похвали с прякора Килър. Придружих Сиел до „Ерени 2-ОС“ и го срещнах там.

— Страшен прякор си е

създал... Какво ли е направил, за да се сдобие с него?

— Знам ли... Може би е убил човек? Но отговаря перфектно на самоличността му, пък и налита на чужди жени. Внимавай с него. Не е човек, с когото може да си спокоен.

Останах, размишлявайки над думите му, ала след около минута и на моята дясна ръка замига бялата точка. Натиснах я и се появи лицето на Луна. И двамата се гледахме, без да продумахме.

— Здравей... — подех колебливо.

— Чакам те в първа контролна зала!

И ми „затвори“. Чувството беше

неприятно, но поносимо. Въздъхнах и тръгнах към мястото на срещата. Пристигайки, видях Луна заедно с друг познат вийнс. Това бе онази сива жена, която я беше придружила до заведението. Застанах зад тях, а те продължиха да работят върху огромния холограмен монитор. Мина известно време, но изглежда не ме бяха забелязали. Изкашлях се небрежно, за да привлека вниманието им.

— Ален. Знаем, че си тук — проговори Луна. — *Кажи нещо тогава, по дяволите!*

— Не бях сигурен...

Тя спря да жестикулира и се обърна към мен. В същия момент и

другата вийнс, последва примера ѝ.

— Здравей, Ален. Не успях да се представя преди. Аз съм Калиста. Ес Велх на „Ерени 1-ОС“.

— Здравей... Разбрах, че Велх е „капитан“, а Ес Велх нещо като заместник-капитан ли е?

Спогледаха се.

— Сходно — отговори тя.

— Луна, може ли за момент насаме? — отдръпнахме се леко встрани.

— Мога ли да те попитам нещо лично? Не е нужно да ми отговаряш, ако не искаш.

— Какво има?

— На колко години си?

Трябваше да я попитам, иначе

любопитството щеше да ме убие.

— 90 човешки години —
отговори, без да се замисля.

— И изглеждаш толкова млада?

— Ние живеем приблизително до 200 години. — *Късметлии!* — Не стареем като хората. Запазваме облика си, който придобиваме на 100-тната година.

— Ще запазиш същия си вид дори след още 100 години? Да не сте вампири?

— Вампири? — попита учудено.

— Същества с остри зъби, които пият човешка кръв... Легенда...

— Това е човешки мит — прекъсна ме тя. — Това ли искаше да ме попиташ?

— Има и още нещо...

— Слушам те!

— Вече ме наричаш по име. Не

ми викаш „човек“ — усмихнах ѝ се.

— Това означава ли, че ме приемаш
като завършен велс?

— Не бъди наивен, човеко. —

Ето пак!

— За какво ми бе да те
подсещам... — намръщих се
разочаровано.

Луна се върна при Калиста, а
докато я гледах в гръб обърнах
внимание на изписания надпис върху
дясното рамо на Калиста: „Ерени“.
Луна, обаче, притежаваше два текста.

— Надежда за Ерени —
прошепнах.

Мисля, че разбихах значението му. За тях поколението беше най-ценно и скъпо. Навярно съществуваха единствено за децата си.

— Велх Луна, „Ерени 2-ОС“ се прикачиха към нас — съобщи Калиста.

— Общо снишаване към Земята — нареди моята Велх.

На големия холограмен монитор се появи образът на град. Този град ми беше познат, защото бях роден и израсъл в него. Можех да видя хилядите хора, събрани по улиците, които изглежда знаеха какво чакат.

— Ален, тук вида ни ще започне наново!

Наистина виждах в очите ѝ дългоочакваната надежда, но бях разтревожен. Познавах мисленето на хората. Усещах, че нещо лошо може да се случи. Не вярвах току-така да приемат по-висш разум. Но се надявах да го разберат, както го направих аз.

— Дано си права — хванах я за ръка.

Тя ме погледна учудено, след което направи нещо, което не бих могъл и да си представя, че някога ще направи — усмихна ми се, а аз за пръв път почувствах ръката ѝ топла.

IV Приемането

Гледахме към големия холограмен монитор хванати ръка за ръка. Тя задържа за още известно време бодрото настроение. Сърцето ми туптеше лудо, но не заради предстоящото събитие. Мислите ми бяха свързани единствено с Луна. Всяко изречение в главата ми завършваше с името ѝ. Исках да съм до нея и да я защита.

Триъгълни кораби от бял кристал се отправяха към града. Гледката от земята навярно би била възхитителна.

— Ние няма ли да слизаме?

Тя отдръпна ръката си. Загуби онази едва доловима усмивка и върна арогантната си маска.

— Не е нужно. Ние Велх имаме работа само с лидерите. Хората не трябва да знаят много за нас.

— Целта не беше ли да се представите подобаващо? Да видят останалите същността ви и да ви приемат?

— Изпратихме всички останали двойки с кораби на Земята. Те ще се погрижат човечеството да разбере същността ни.

Не бях сигурен, че това ще е достатъчно.

— Искаш да кажеш, че само ние няма да се покажем?

— Просто ще страним от хората. Няма да се крием, но няма и да изпъкваме — отговори тя. — Останалите Велх също ще следват този пример.

— Какво ще правим?

— След ден Велх имаме среща с лидерите на всички страни. Ще обсъдим нашето заселване на планетата.

— Аз трябва ли да дойда?

— Не е нужно. Можеш да останеш на кораба.

— Не мога ли да сляза? Бих искал поне да видя родителите си.

— По-добре ще е ако загърбиш стария си живот. Вече не си човек.

— Какви ги говориш? Как мога

да загърбя родителите си?

Луна ме гледаше право в очите, ала нямах представа какво мисли.

— Вече трябва да внимаваш с хората.

— Знам какво имаш предвид, но не мога да им обърна гръб. Все още помня.

— Въпреки че вече не си един от тях?

— Но аз се чувствам един от тях! — извиках. — Знам, че искаш да забравя човешкото, но не мога. Трябва да ме разбереш, както аз разбрах теб.

Погледът ми бе сериозен и решителен, за да ѝ подсказва, че този път няма да стане на нейното.

Дълбоко в себе си знаех, че ще се стигне дотук. Знаех, че ще ме накара да избирам между двете — да бъда велс или човек. Но реших да избира и двете.

— Както желаш. Но трябва да внимаващ, когато слезеш на Земята.
— *Победа!*

Успях да спечеля този рунд. Навярно трябваше да бъда по-настоятелен и груб от самото начало. Все пак те искаха мъже до себе си — *мъжкари*. Луна направи крачка към мен и ме хвана за китката. Стисна я толкова силно, че започнах да примигвам от болка.

— Отново ще повторя: Внимавай! — и ме пусна. Не

спираше да ме изумява характера ѝ.

— За жена си много груба!

Изглежда ще трябва да си върна думите. Въобще не съм успял да ѝ вляза под кожата. Все още контролът бе неин. Показа ми го по най-красноречивия начин — чрез сила. Въпреки това, болката, която тя ми причини ме зарадва. Вероятно Крис се бе почувствал по същия начин, когато Нана го удари в корема. Дали не е част от културата им да нараняват този, за когото са загрижени?

— Луна, трябва да слеза и да видя родителите си!

— Ще съобщя да те заведат до дома ти...

— Ела с мен! — прекъснах я. —
Искам да те запозная с нашите!

— Трябва да проследя как
хората реагират на присъствието ни.

— Не звучи като неотложна
работа. Калиста може да ти докладва
в детайли? — погледнах
многозначително обекта на
разговора.

— Велх Луна... — изразът на
лицето ѝ показваше на Луна, че може
да се справи.

— След четири часа трябва да
си почина, за да съм подготвена за
утрешната среща.

— Достатъчно е! Ще се видим с
родителите ми и след четири часа ще
се върнем на кораба.

— Добре тогава. Калиста, да приготвят пилотен кораб на позиция 211.

— Разбрано, Велх Луна! — ухилен, намигнах многозначително на Калиста, макар тя едва ли да разбра жеста ми.

Влязохме в един от триъгълните кораби и се отделихме от огромния пъзел, в който беше „нареден“. Изненадах се, че акрофобията ми не се прояви. Нещо повече — наслаждавах се на прелестната гледка.

Двойки от вийнс и велс крачеха, придружавани от военни, а хората бяха във възторг. Все пак усетих и отрицателната енергия, която се

смесваше с всички радостните
викове. Не след дълго малкия ни
кораб се изстреля рязко напред и за
миг се озовахме над дома ми.

— Това беше бързо! Изглежда
знаеш и къде живея...

— Нормално е. Разучила съм
всичко, свързано с живота ти.

Поклатих глава и се усмихнах.

— Сега, нека те запозная с
родителите си.

Вече на твърда земя се огледах
наоколо — нямаше никой. Стори ми
се пусто. Най-вероятно всички са се
отправили към центъра, за да
посрещнат извънземните. Аз самият
щах да бъда там в момента, ако все
още имах стария си живот.

Входната врата беше заключена. По навик започнах да търся джобове, от които да изкарам ключове. Само че дрехите ми нямаха джобове. Спрях се и се замислих. Не знаех какво да кажа на нашите. Аз не бях същият Ален, който познаваха. Поне не и на външен вид.

Докато размишлявах над речта си, чух ключалката да превърта. На прага бе застанал баща ми. Не можех да повярвам, че е дошъл да ми отвори.

— Нямаше ли някой по-нормален цвят за теб? — попита ме.

Отворих си устата, за да продумам, но си бях глътнал езика. Той ме гледаше така сериозно, сякаш

го беше яд за нещо.

— Момчето ми... — гласа на майка ми дойде иззад татко.

Тя се промъкна покрай него и ме прегърна. Не се заплака, прегръдката ѝ беше силна и топла. Мама ме пусна и ме погали по лицето. Допирът на ръката ѝ бе нежен и любящ.

— Ален, тя ли е...

Обърнах се, Луна стоеше на няколко метра зад мен. Отново се опитах да продумам, но все още не бях способен да възпроизведа нито звук.

— Красива е — каза майка ми.

Зарадвах се от думите ѝ.

— Поне разбрахме, че не си гей.

Бомбата дойде от устата на татко.

— Какво...? Какви ги говориш?!

Най-после успях да го докарам до членоразделна реч.

— Никога не си водел момиче у дома. Мислех те за гей.

— Рол! — извика майка ми.

— Какво, Нанди? Ти също си го мислеше!

— Просто се бях притеснила за него. Не съм го мислела... за гей.

— Да... Затова искаше да го запозная с Дайън от работата.

На какво точно бях свидетел? Нямаше ме вероятно от три-четири дни, а те водеха „този разговор“.

— Опитали сте да ме сватосате?

— ядосах се.

— Не, миличък, само искахме да проверим доколко си гей.

— До колко съм гей? Аз никога не съм и започвал да ставам гей!

— Не може да ни виниш, Ален. Излизаше само с момчета, а в телефонния ти указател единствените женски имена са тези на майка ти и на Мари.

Беше прав. А Мари е първата ми братовчедка.

— Ровили сте в телефона ми?

Двамата се спогледаха многозначително. Не така си представях пристигането си, налагаше се да наруша мълчанието:

— След като разбрахме, че не

съм гей... Можем ли да влезем
вътре?

— Да, миличък. Влизайте!
Сготвила съм дробчета по селски.
Любимото ти.

Луна все още стоеше
неподвижно отзад, тъй че се върнах и
я хванах за ръка.

— Малко са странни, но са
страхотни родители. Ще ги харесаш.

Влязохме, все още препрели
пръсти. Започвах да свиквам с
близостта ни.

— Виж, скъпи, държи я за ръка!

— Такава е истинската човешка
природа... А не Дайън...

— Чувам ви! — провикнах се.

— Седнете на масата!

Приготвила съм и домашна салата.

Седнахме с Луна един до друг, а баща ми срещу нас. Той си наля уиски, правейки ми намек да сипе и в моята чаша, но му отказах.

— Боже, наистина не мога да свикна да те гледам такъв — рече той, след като изпи уискито на екс.

— Ален, тя как се казва? — провикна се майка ми от кухнята.

Бях забравил да я представя.

— Името ми е Луна. Искам да се извиня за това, което сторих на сина ви, но се нуждая от него.

Изпревари ме. Тя беше учудващо учтива и срамежлива. Не можех да я позная.

— Поне разби съмненията ни...

— каза баща ми.

— И е невероятно красива и учтива — допълни мама, пристигайки с яденето в ръце. — Като модел е... но с повечко грим.

— И все пак трябваше ли да го боядисваш? — попита татко. — А и тази бяла коса... Чак сега ми направи впечатление...

— Неизбежна част от развитието му — отвърна Луна.

— Аз се радвам, че синчето ми е добре — мама ме погали по косата.

— Аз пък, че не е гей!

— Започваш да се повтаряш, баща ми...

— Наздраве за хетеросексуалността! — извика и

изпи втора чаша на екс.

Стиснах зъби, при все че се радвах да ги видя. Поне се държаха нормално...

— Майко, идвал ли е някой при вас?

— Кой да е идвал? Ако говориш за онези хора в черни костюми...

— Тези от „Пийс“... бяха тук и ни разказаха тая работа с извънземните, но няма да е лошо да чуем и твоето мнение.

Продължавах да се учудвам колко добре приемаха ситуацията. Държаха се все едно просто съм си намерил гадже.

— Майко, готова ли си с масата... Умирам от глад. Не помня

кога за последно ядох.

— На диета ли си бил „там горе“? А, Луна, скъпа, ти няма ли да хапнеш? — попита мама. — Не се съобразих. Не знам дали ядете такава храна.

— Можем да консумираме човешка храна. Благодаря ви за угощението.

Еlegantно си бодна едно дробче и го пъхна в устата си. Изглеждаше толкова сладка с ефирните си обноси.

— Да знаеш, че я одобрявам. Въпреки че е изляла кофа с боя върху теб — каза баща ми.

— Благодаря ви! Ален е в добри ръце — отвърна Луна. — *Ама че*

подла лисица си била...

Научила предварително сценария, знаеше много добре, какво да каже.

— Изборът си е на Ален... Но определено си по-красива от очакванията ми — рече мама.

Нещата се нареждаха. Нямаше лед, който да се разчупи. Водеше се приятелски разговор. Аз им разказах всичко от самото начало, а родителите ми дори се посмяха на издънките ми. Неусетно бях излапал две порции с дробчета и цяла чиния със салата. Баща ми, от друга страна, развеселено надигаше пета чаша с уиски.

Станах и пуснах телевизора в

тъгла. Отдавна не бях гледал нещо... „примитивно“.

— Ален, на 7-ми канал — подсказа ми татко, със заваляни от алкохола думи.

Дори Луна прояви интерес. Хората бяха в еуфория, властите едва ги удържаха, да не пробият блокадата. Всички искаха да се доближат до новата атракция... да я докоснат. Интервьюираха Едуард, който, с неговата мазна усмивка, разправяше колко е страхотно да си велс.

— Поне сте се съобразили да взимате единствено ергени — въздъхна мама.

— За наше щастие избраха и

нашият — отвърна баща ми.

Репортерите не спираха с въпроси към преминаващите двойки. Продължавахме да гледаме мълчаливо и съсредоточено в течение на цял час. Странното бе, че нямаше нито една лоша дума против извънземните.

— Ален, време е да се връщаме на кораба.

— Какво? Къде ще ходите по това време? — извика майка ми. — Вече е десет часа вечерта.

— Мамо, не е като да сме пеша или с кола... За секунди ще сме на кораба.

Незабелязано бяха изминали четирите часа. Луна трябваше да се

връща на кораба за
дванадесетчасовия си сън.

— Защо не преспите тук? —
попита мама. — В леглото на Ален
има място за двама. — *Какви ги
върши?*

— Мамо, не мисля, че ще иска
да остане...

— Нали сте двойка? Ще спите
горе! — изфъфли, вече напълно пиян,
баща ми.

— Не е толкова просто...

— Но ако трябва да си ходите...
поне останете още малко... да
пийнем и хапнем... — продължи
татко.

Знаех, че няма да е лесно да си
тръгнем, а и аз самият не исках.

— Последното ми предложение!
Още половин час!

— Ален, само още малко! Ще приготвя набързо сладки. Ще ги харесате — с тези думи мама се затича към кухнята.

Погледнах към Луна и по изражението ѝ разбрах, че е съгласна да останем. Постепенно започвах да улавям жестовете и емоциите ѝ.

— Без да употребявам думите си „безсмислено“, а? — измърморих под носа си, с усмивка на лицето.

Сипах си една чаша уиски, за да правя компания на моя старец. Гледахме към телевизора и обсъждахме това-онова, въпреки че ми ставаше все по-трудно да

асимилирам, какво ми говори.

— Ето ги и сладките!

Луна бе затворила очи и бавно се отпуснаше на стола. Вероятно подцених нуждата ѝ за сън. Майка ми безшумно остави сладките на масата, а баща ми намали телевизора. Не ми се искаше да я будя, за да ни върне на кораба.

— Ален... — прошепна мама.

Много добре знаех какво имаше предвид. Станах от стола и нежно взех Луна на ръце и с почуда установих, че тялото ѝ е леко като перце.

— Лека вечер, деца! — намигна ми татко.

Щеше да се изненада, ако

разбере, че тя далеч не е дете. Два пъти по-стара е от него. Притиснах я към себе си и се отправих нагоре по стълбите. Поставих Луна на леглото, нежно я завих, оправяйки кичурите, които се бяха спуснали пред лицето ѝ. Мислех и аз да си легна, но не ме свърташе на едно място. Бях се върнал най-послед на Земята. Исках да подишам малко свеж въздух.

Облякох си суитчър и смъкнах качулката над лицето си. Отворих прозореца, не исках да притеснявам нашите, като им кажа, че тръгвам на нощна разходка. Стъпих несигурно на външния парапет. До долу бе около седем метра. Що-годе височината на речния камък.

Притворих прозореца зад себе си и отскочих, височината никак не ме притесни.

Отправих се надолу по улицата, разхождайки се безцелно и наслаждавайки се на нощта. Стигнах до местен малък парк, за който се носеха слухове, че нощем е свърталище на наркомани и всякакви други престъпници. Преди го избягвах, но сега нямаше от какво да ме е страх. Наоколо изглеждаше пусто, но знаех, че има скрити хора някъде из тъмните кътчета. Включих новопридобитото си умение и дочух звука на трима, недалеч от мен. Не знайно защо, се отправих в тяхна посока.

Видях ги да хвърлят бейзболна топка и да целят залепени плакати, свързани с извънземните, по тренировъчната стената за тенис на корт.

— Но тези извънземни кучки са добри!

— Да! Само да спипам някоя от тях, първо ще я изчукам, после ще я пребия! — рече един от тях, носещ бейзболна шапка.

Точно от такива хора, се опасявах.

— Чух, че имало някакви главни женски, които управлявали всичко...
— продължи друг.

— Само като си ги представя, и се надървям! Искам да правя

извънземен секс!

— Да... След това ще разпоря
някоя и ще видя каква кръв тече в
нея! — каза онзи с бейзболната
шапка, докато въртеше нож
пеперудка.

Изглеждаха на моите години.
Преди аз се определях като „утайката
на обществото“, но тези типове
определено бяха „боклука на
обществото“. В мен се надигаше
ярост, докато слушах как от устатите
им се леят заплахи.

— Я виж, какво гълъбче ни е
гледало!

Бяха ме забелязали.

— Какво се спотайваш така зад
нас? — провикна се онзи с

бейзболната шапка. — Покажи си лицето, бе!

— Грешите за тях — прошепнах.

— Какво? Говори по-силно, бе!

— Дойдоха с мир на Земята.

Просто търсят място, което да нарекат дом.

— Ти шибаните извънземни кучки ли защитаваш? И онези подлизурковци, които са техни... Какво беше... „велс“?

— Не заслужават подобно отношение. Могат да помогнат на човечеството.

— Да... Прав си... Могат да ми помогнат с тая бухалка, дето се надига в гащите ми. За такава помощ говориш, нали?

— Явно е безсмислено да разговарям с надрусани кретени.

Зениците им бяха разширени, а физиономията им изпити и изкривени. Обърнах се с намерението да си ходя, но сетивата ми се изостриха, като по команда. Един от звуковете се усили неимоверно. Извъръщайки се, видях замахваща се бухалка срещу мен. Хванах я мигновено с лявата ръка.

— Такива като вас заплашват всичко, което искаме да постигнем — промълвих с наклонена надолу глава, за да не се вижда лицето ми.

Стиснах дървото с цялата си сила и то се прекърши на две. Наркоманът уплашено се отдръпна. В

същия момент към мен се засили онзи, носещ бейзболната шапка, с „пеперудката“ в ръка. Замахна, но движенията му бяха мудни и хаотични. Сграбчих го за ръката и той изпусна ножа от болка. Със свободната си ръка го стиснах за гушата, повдигайки го във въздуха.

Той се опитваше да се измъкне от захвата ми, но напразно. Лицето му почервения, а от устата му започна да излиза слюнка. Не му достигаше въздух. Знаех, че ако го задържа още няколко секунди ще умре. Сега вече разбирах, колко са крехки хората. Пуснах го.

— Ако сами не си помогнете —
никой друг няма да го направи —

поклатих глава. — Изчезвайте и повече никога не идвайте тук.

И тримата побягнаха към храстите, надвиквайки „чудовище“. След секунди вече не долавях звуците им. Бях ядосан, както на себе си така и на тях. Нямаше как да се избегнат подобни размирици. Въздъхнах и се затичах, внимавайки да не се натъкна на други в парка.

Стигнах до дигата, зад която се намираше язовира. Спуснах се надолу по нея и доближих застоялата вода. Беше тихо. Изключих умението си, и се хвърлих във водата. Естественният басейн беше около тридесет метра широк и не повече от километър на дължина. През лятото

ставаше плитко и лесно се прекосяваше, от някой по-висок.

Изплувах до средата. Луната изцяло се отразяваше на водната повърхност. Намираше се едновременно под и над мен. Загадъчно красив момент, който ми напомняше за времето прекарано с моята вийнс. Поех си дълбоко въздух и се обърнах по гръб. Спътникът на Земята непрестанно ми напомняше за Луна, но дали имаше нещо, което да ѝ напомня за мен? Бях обикновен човек, а тя ме превърна в нещо специално. Бях като нейно творение. Тя бе моята богиня.

— Луна... какво ми причини?...

Отворих очи и видях, че се е зазорило. Този път наистина надминах себе си — заспал съм във водата. Сетих се, че Луна има важно събрание със световните лидери и заплувах набързо към брега.

В парка, денем, се събираха хора с кучета и тийнейджъри, които се събуждаха със слушалки в ушите. Не си позволих да тичам, но все пак се забързах, като умело закрих лицето си с качулката.

Вратата на дома ми, отново беше заключена. Отправих се към прозореца, от който изскочих. Сигурен бях, че ще успея да се кача

лесно, но не знаех точно как. Дали да
скоча и да се хвана за външния
парапет, или да се засия по стената.
Реших, че ако се затичам нагоре, ще
натоваря по-малко парапета и няма
да го откърша, с тежестта си. Забягах
нагоре, хващайки се за изпъкналата
част с една ръка. Обърнах се надолу
и видях как съседското хлапе, което е
изскочило навън, ме гледа с широко
отворена уста. Намигнах му и му
направих знак да мълчи. Бързо се
повдигнах, бутнах прозореца навътре
и се хвърлих на килима. Затворих
след себе си и погледнах скришом
дали все още малчугана ме зяпа.
Беше там, а в устата му можеше да
влезе цял рояк мухи. Спуснах

щорите.

Поглеждайки към леглото установих, че то е оправено, а Луна я няма. Отправих се към стаята на нашите, но те все още спяха. Погледнах към часовника... едва седем сутринта. Изглежда Луна се бе събудила рано. Беше си тръгнала, без да каже на никого, дори без да ми остави някаква бележка. Върнах се в стаята си, хвърлих мокрия суичър на пода, и се метнах на леглото по гръб. Извънземният костюм, вече бе изсъхнал.

— Явно не съм ѝ нужен...

Тогава забелязах, че на дясната ми ръка отново свети онази бяла точка. Натиснах я и се появи

холограмно изображение с нейния образ.

— Ален, върнах се на кораба, за да се подготвим за срещата с лидерите на Земята. Ще се върна по-късно.

Образът замръзна.

— Луна! Луна! Чуваш ли ме?

Нямаше отговор. Навярно, записано съобщение. Поне се успокоих, че все пак мисли за мен.

Обходих с поглед стаята си... всичко ми изглеждаше чуждо и толкова обикновено. Нищо не ме влечеше и нищо не исках да пипам. Дори компютъра с любимите ми игри.

Нямах и на идея, по кое време

точно, беше срещата на Луна и другите Велх с лидерите на планетата. Не знаех какво да правя с остатъка от свободното си време. Не е като да можех да изляза навън и да викна няколко приятеля на по кафе. Повечето сигурно биха ме приели, но ме беше страх от тези, които не одобряваха пришълците. Дори с новите си сили не бях безсмъртен. Вероятно куршум или наръгване с нож, би ме убило.

Звънецът на входната врата прекъсна мислите ми.

— Кой е толкова рано?

Излязох от стаята и тръгнах по стълбите надолу. Погледнах през шпионката и видях познато, омразно

лице. Костюмара, който ме простреля с приспивателно. Отворих вратата, подготвен за контраатака и го загледах с най-страшния си поглед.

— Срещаме се отново, а?

— Съдба — отговори той.

— Какво има...

— От организацията искат да поговорят с теб.

— От „Пийс“? За какво искат да говорим?

— Не знам. Аз съм само шофьор. — *А стрелбата с оръжие ти е хоби...*

— Ако не искам да отида?

Не бях сигурен дали трябва да се пазя.

— Ами, ще им кажа, че си бил зает.

— Добре... Убеди ме. Да отиваме.

В „Пийс“ ме познаваха като велс, така че поне там можех да не се чувствам толкова различен. Качих се в колата. Докато пътувахме „шофьорът“ не изглеждаше, че иска да говори. Приличаше на някой платен професионален убиец, който ще ти види сметката, стига да му заповядат. Стигнахме пред сградата „Пийс“, на улица „Брокс Бер“. Мъжът слезе и ми отвори вратата, подхвърляйки ми сакото си.

— Какво правиш? — бавно загорях.

Наоколо беше оживено, все някой щеше да ме забележи. Слязох от колата със сакото върху главата си, с много малък отвор, през който да виждам.

— Последвай ме! Ще те отведе до мястото на срещата.

Вътрешността на сградата ми беше позната. Качихме се в асансьора, а на мен ми стана смешно, колко е примитивен. Забелязах, че мъжът се обърна и ме загледа с повдигнати вежди.

Металните врати на асансьора се отвориха. Пред нас се показва огромна, кръгла заседателна маса, а на нея седяха четирима мъже.

— Приятно ми е да те срещна,

Ален. Аз съм управителят на този щаб „Пийс“. Името ми е Грейсън Барконер — ме поздравя, изправяйки се, нисък мъж.

Свалих сакото от главата си.

— Здравейте, г-н Барконер.

— Това са моите подизпълнители: Г-н Найер. Г-н Маркон и г-н Глейн. Общо взето ние сме отговорни за всичко *нечовешко* в този град.

Останалите не помръднаха от местата си, но все пак ми кимнаха надменно.

— А в момента аз съм... нечовешкото... — усмихнах се насила. — Е, все пак, един от служителите ви е от моя вид.

— За Едуард ли говорите? Преди малко се видяхме с него. — *Сигурно е разказвал за сексуалния си живот.*

— Предполагам Ви е обяснил всичко за тях.

— Разказа ни за ерените и за живота на кораба. Но той не е специален като теб... Крис и Килър. — *Очаквах да го кажеш.*

— А аз като такъв имам по-добра история, така ли? Г-н Барконер, ще ви разочаровам, но Едуард е по-запознат от мен.

— Не ни интересува живота им, нито с какви технологии разполагат.

— Какво тогава?

— Намеренията им.

— Намеренията?

— Точно така. Какви са истинските им цели и намерения. Какво всъщност очакват от хората?

— Мога да ви кажа само това: Те наистина искат да живеят в мир.

— Така ли мислите?

— Така го чувствам.

— В това ли ви е убедила... Как ѝ беше името?...

— Луна.

— Да, Луна. Интересно име. Едуард го спомена. Каза, че е капитан на кораба. — *Този подмолен дъртак.*

— Имате съмнения, че ми въздейства по някакъв начин?

— Просто искаме отговори на някои въпроси. Нищо повече.

— Търсят планета, която да нарекат дом. Не са дошли да водят война.

За втори път се опитвам да убеждавам някого в истината.

— Няма ли други планети, които да нарекат „дом“?

— Ами... Не знам... Може би заради нас са избрали точно тази.

— Понеже е по-лесно да се снабдяват с „оплодители“? —
Какво?!

Не бях подготвен за такива въпроси.

— Ние сме тяхната съдба. Вярват в това, и искат да са до нас.

— До вас, но не и до хората?

— Какво имаш предвид? Аз

също съм все още човек, въпреки че съм... малко променен!

— Не бих ви нарекъл човек, млади ми Ален. Едуард ми разказа за уменията, които имате и физическата сила, която надвишава десетократно човешката.

— Без значение, какво мислите — аз си оставам човек. Чувствам се такъв и това няма да се промени. А колкото до тях — те наистина ни мислят доброто.

— Може би сте прав, може би — не. Нашата работа е да се съмняваме, а на днешната среща с тях всички ще се съмняват в намеренията им.

— Хората ги приемат. Не мисля, че няколко човека с власт могат да

променят това.

— На хората им е показано това, което искаме. Недоволството е равно на еуфорията. Ако наистина вярвате, че все още сте човек, тогава ни помогнете. Работете в полза на човечеството.

— Какво искате от мен?

— Като специален, Вие ще имате пълен достъп. Ще имате информация директно от управляващите. Искаме да ни докладвате всичко. Всяка тяхна стъпка.

Бях поставен между чука у наковалнята.

— Г-н Барконер, ще съдействам за съжителството между двата вида,

но няма да доноснича като някой плъх, за да се почувствате по-добре. Те искат да прекратят безкрайното си лутане из Космоса. Вие решавате дали да приемете думите ми или не.

Обърнах се и тръгнах към изхода.

— Г-н Барконер. Това е едно ново начало за хората и за тях. Обмислете добре постъпките си.

— Въпреки всичко, оставаме две страни. Трябва да изберете коя да заемете — заяви позицията си, зад гърба ми.

Поклатих недоволно глава и се качих в кабината. Мъжът, който ме докара, притича след мен.

— Помисли над това, което ти

казаха. Не искам да съм ти враг.

Пристигнахме и вратата се отвори. Гледах право в него, защото разбихах, какво има предвид. Подхвърлих му сакото и се изстрелях навън, ала показвайки се на открито, доста от преминаващи ме зяпнаха. Сигурно не бяха чували за лилав велс. Напористо спрях едно забързало се такси и ядосан се качих. Казах адреса на шофьора и подкара автомобила, останал безмълвен. Все пак поглеждаше към мен от време на време в огледалото за задно виждане. Не ме интересуваше мнението му. Докато пътувахме към вкъщи забелязах тийнейджъри, които късаха дрехите на други връстници. В този

миг, преминавайки покрай тях, забелязах жертвите да носят фланелки с лика на пришълците.

— „Недоволството е равно на еуфорията“...

— Казахте ли нещо? — попита таксиметровият.

Не му отговорих. Подпрях главата си с ръка и се загледах в пода. Колата спря, а аз се заопипвах за пари, но си спомних, че не нося никакви.

— Изчакай минутка, сега ще донеса дължимото.

Излязох от колата и се отправих към къщата. Натиснах бравата надолу... и това бе последният ми спомен...

Не помня, колко време мина, но забелязах, че се намирам на пет-шест метра от входната врата, която пък вече лисваше. Дървените греди отстрани горяха. Огледах се — нищо ми нямаше, отникъде не течеше кръв, не намерих нито драскотина. Единствено костюма ми леко пушеше, но като цяло беше непокътнат.

Изстрелях се към къщата, за да проверя дали родителите ми са добре. Проверих навсякъде, но тях ги нямаше. За щастие бяха на работа. Таксиметровият шофьор беше духнал, и наоколо започваха да се събират тълпи. Отидох до банята и взех леген с вода и започнах да гася

огъня по гредите.

Не исках да си мисля, че това е работа на организация „Пийс“. Желаех да избегна да воювам с хората. Недалеч от къщата зърнах подозрителна кола. Мъжът зад волана забеляза, че съм го видял и форсира с мръсна газ.

Хвърлих легена и се затичах след колата, изпълнен с ярост и въпроси. Опитваше се да се измъкне умело при острите завои, но нямаше шанс да ми избяга. За по-малко от минута се изравних с превозното средство и го блъснах с рамо встрани от пътя, колата се обърна по капак и се изпързала метри към бордюра. Бавно се придвижих към

шофьорското място и изчаках мъжът отвътре да изпълзи през прозореца. Той излезе невредим и се изправи. Беше същият мъж, който ме откара до щаба „Пийс“. Замахна с юмрук и ме удари, но с това единствено нарани себе си. Кокалчетата му изпукаха. Реши да пробва с пистолет, но аз мълниеносно го хванах за ръката и го завъртях към колата, извивайки китката му, докато пистолета не падна на паважа.

— Кажи ми, какво означава всичко това!

Той не каза нищо.

— Говори! — извиках.

— Ако продължиш упорстваш, някой ще пострада... — отговори

той.

— Някой ще пострада? И кой ще е това? — извивах ръката му все по-силно.

— Аз! — изпищя от болка.

Пуснах го и той се свлече на земята. Застана на колене.

— Дори да беше добре направен експлозив нямаше да те нарани.

— Какви ги говориш?

— Знаех, че сега си по-здрово копеле... но за всеки случай намалих количеството на заряда.

— Какво става тук? Нищо не разбирам!

— Казах ти, че не искам да съм твой враг... Но те имат друго мнение.

— Кои? „Пийс“ ли? Те ли ти

наредиха да сториш това?!

— Искаха само да те сплашат, но аз се провалих. Препоръчвам ти да бягаш. Бягай, докато не са издали други заповеди!

Послушах го. Направих няколко бавни крачки назад и се затичах по улицата. Усетих познати вибрации и над мен безшумно прелетя един от извънземните триъгълни кораби. Бях телепортиран, докато тичам, а озовавайки се на палубата кинетичната енергия ме изстреля напред и се паркирах в отсрещната стъклена стена. Паднах по гръб и все още зашеметен, се загледах към човека, който управляваше кораба.

— Крис?!

— Какво става, Ален? Забързал си се нанякъде? Да те откарам?

— Какво правиш тук?

— Дойдох ти на гости, но нямаше врата, на която да почукам, затова реших да те потърся из улиците. Вярвах, че ще се луташ наоколо.

— В точния момент идваш! Страшно съм объркан...

— Нещо свързано с „Пийс“?

— Да... Как позна?

— И организацията в моя град изиска някакви работи от мен, а аз разбира се ги отрязах. Не им се понрави много и ме заплашиха. Тогава си взех корабчето и се магнах оттам.

— Кой те е научил да управляваш това чудо?

— Нана ми обясни основните неща. Не е толкова трудно. Почти всичко е автоматично. Искаш ли да пробваш?

— Не... В момента имам други тревоги на главата.

— Не го мисли толкова. Знаеше, че нещата няма да минат, както ни се иска.

— Прав си, но...

— Няма да допусна да унищожат шанса ми за нов живот.

— Крис?

— Привързах се към тях, Ален...
Към Нана, към Сиел... към момичетата на кораба... към теб...

— всъщност, бях на същото мнение.

— Накъде сме тръгнали?

— Да се срещнем с Килър.

Последното, което ми казаха от организацията е, че той се е съгласил да им съдейства.

— Ще доносничи?

— Не е ли нормално? Все пак сме хора. Не мога да го виня, но му нямам вяра. Не знам какви може да ги забърка...

За минути стигнахме до града, в който живеел Килър, а под вещото управление на Крис, спряхме над къщата му.

— Какво сега?

— Чакаме. Сигурен съм, че много скоро ще се покаже.

След около петнайсетина минути от къщата излезе лилав мъж, облечен само с разкопчани дънки. Гледаше право към нас и изглеждаше наистина страшен, особено с обръснатата си глава. Зад него се показаха две голи човешки жени, които прикриваха гърдите си с ръце.

— Кучият син... не си губи времето — промърмори Крис.

Явно на Килър не му пукаше за неговата вийнс, нито за последствията. Завиждах му скришом за смелостта, но постъпката му бе подла.

— Да слезем при него, Ален — и за миг се озовахме на моравата.

— Какви ги вършиш? —

разкрещя се Крис.

Килър се изплю на земята.

— Не съм аз този, който да ти казва какво да правиш, но ако ни навредиш по някакъв начин, ще съжаляваш! — изрече приятеля ми, със сериозен тон. Нямаше и следа от веселостта му.

— Беше те страх да дойдеш сам, затова си викна гей приятелчето? — *Как ме нарече този?!*

— Не се познаваме, но те съветвам да не обиждаш безпричинно.

Зачудих се дали наистина не изглеждам малко гей. Темата започна да ми става болна.

— И защо? Какво ще стане...

педал? Двамата ли ще ме нападнете?
Защо не се пробвате, слабаци!

— Казах, каквото имах да казвам. Ален, да се махаме оттук. Вони на боклук.

— Какво каза бе, копеле?! —
развика се Килър, тичайки към нас.

Беше адски бърз. Едва успях да проследя движенията му, но Крис хвана протегнатата ръка и го преметна като чувал с картофи. Килър падна на земята, а Крис стъпи на врата му, извивайки китката на една страна.

— Предупреждавам те, Бран... не... Килър! Ако заради теб загубя това, което имам, ще те накарам наистина да съжаляваш... При това

горчиво!

Гледах изумен, бързите и сигурни движения на приятеля си.

— Копеленце... пусни ме... —
гърчеше се Килър.

Крис го пусна и се отдръпна три крачки назад. Последвах примера му. Нямах идея какво щеше да направи този кретен, след като е свободен.

— Крис, ти наивник такъв... Да не мислиш, че всичко, което хвърчи, се яде, а? Огледай се наоколо. Нашият свят е изгнил. Хората сме изгнили. Никога няма да им позволим да се нанесат на планетата. Ти си глупак, задето си се влюбил в онази извънземна кучка!

— Кажи още една дума и ще ти

прекърша врата!

— Не съм ли прав?! И този глупак до теб също! Чух, че и той следва своя вийнс като вярно псе.

— Личният живот на другите не те засяга, Килър — парира го Крис.

— Но хората ги засяга. Засяга ги всичко свързано с нас и с тях. Но на мен не ми пука нито за хората, нито за извънземните. Живея живота си ден за ден.

— Ще ти платят за информацията, която ще им предоставяш, нали?

— Схващаш бързо, въпреки че се държиш като глупак. Ще живея в охолство и ще чукам курви наред. Не ми дреме за извънземните им

правила, нито за това, че вида им зависи от нас.

— Повръща ми се от теб!

— Майната ти — отвърна Килър. — Ти си един фантазьор. Аз живея в реалността.

Крис замълча. Застана под кораба, а аз го последвах. Телепортирахме се на борда. Гневът на Крис вибрираше около него. Видях го в съвсем нова светлина.

— Крис, всичко ще се оправи...

— Не, няма да се оправи, Ален... — прекъсна ме. — Той е прав. Аз съм наивен...

Докато говореше зададе координатите на родния ми град.

— Ще се връщаш вкъщи, нали?

— Да... Трябва да обясня на нашите какво се е случило с вратата, все пак. Не вярвам от „Пийс“ да се опитат да направят още някоя глупост.

— Може да си прав, но внимавай с тези типове...

Потеглихме, потънали в мисли, които пазехме за себе си.

— Пристигнахме.

— Да... Крис...

— Какво има?

Исках да му кажа нещо обнадеждаващо и насърчаващо.

— Няма да позволя този тип да развали всичко. Обещавам ти!

За момент Крис ме загледа с ококорени очи, след което започна да

се смее.

— Радвам се, че си на моя страна, приятел.

Подаде ми ръка, и силно се ръкостискахме. Телепортирах се долу, а той се отправи нагоре към облаците.

Влязох вкъщи като пълен непукист, хвърлих се на дивана, и си пуснах телевизора. Учудващо бе, че никой не беше извикал още полицията. Дали онези копелета не бяха покрили бързо нещата? Беше станало четири следобед. Нашите всеки момент щяха да се приберат от работа. Отвън се чу звук на счупено стъкло. Излязох и видях майка си. Бе изпуснала пазарските си торби на

земята, и се бяха строшили бутилки с мляко и доматино пюре.

— Ален... Какво е станало?

Трябваше да измисля нещо.

— Без да искам натиснах нещо на костюма си... и той изстреля от ръката ми... тъъ... лазер, който издуха вратата.

Беше пълна фантастична измислица, но мисля, че ми се получи добре.

— Защо ще имаш такова нещо в костюма си?

— Знаеш... Ами... За тях това не е опасно. Нещо нормално е... Ползват го докато си приготвят храната... И така...

Тук вече наистина прекалих.

— Луна няма да готви в никакъв случай в моята кухня! — *Понякога се радвам, че си толкова наивна, майко!*

Обади се на баща ми, за да му каже за случилото се. Той, въпреки че принципно го мързеше да стане от фотьойла, беше голям майстор. Счупи ли се нещо, винаги отзоваваше на мястото, за да го поправи.

Час по-късно татко пристигна с бус, пренасящ нова врата и материали. Придружаваше го негов стар приятел — Рей, чиято собственост бе и бусът.

Барикадирах се в стаята си, докато оправят щетите... нашите ме пазеха засега в тайна. Седнах на пода и се подпрях на леглото. Играех си с

една топка, която удрях в стената. След няколко часа дочух бибиפקане на клаксон. Бяха приключили, Рей си тръгваше.

Слязох долу, а баща ми тъкмо затваряше вратата.

— Станало е доста добре...

— Първата ти заплата е моя, да знаеш — закани ми се.

Мина покрай мен и ме потупа по рамото.

— Отивам да си взема душ.

— След малко ще вечеряме.

Побързай! — провикна се мама.

— Добре... Добре... —

измърмори под носа си.

Беше изморен. Явно

ремонтирането не е минало толкова

лесно. Отворих новата ни врата. Не знам защо го направих, но просто исках. Отпред видях да се носи един от триъгълните извънземни кораби, а в него несъмнено се намираше Луна. Обърнах се и видях майка да ме гледа.

— Трябва да тръгвам.

— Предай ѝ много поздрави — намигна ми тя. — И да дойдете пак.

Не се притесняваше за мен. Вярваше, че всичко е наред. Нали точно това исках... Усмихнах се и затворих вратата след себе си. Застанах под кораба и се телепортирах в него. Луна стоеше с гръб към мен. Усещах, че се е случило нещо на срещата.

— На мълчанка ли ще играем?

— Какво означава това?

— Когато хората не си казват нищо.

Обърна се. На лицето ѝ се четеше разочарование.

— Не мина добре, а? Срещата...

— Хората ни нямат доверие.

— Очакваше се. Сигурно са имали и куп ограничения и искания към вас...

— Неща, които няма как да изпълним за един ден. Неща, които биха повлияли зле...

— Досещам се за какво става на въпрос — прекъснах я. — Все пак съм човек. Или поне наполовина.

Не ѝ казах за моето рандеву с

онзи тип Барконер. Знаех, че днес е изтърпяла достатъчно с онези глупаци, наричащи се „световни лидери“.

— Как мина твоят ден?

— Изненадваш ме...

— Защо?

— Попита ме как е минал денят ми... Започваме да водим нормален човешки диалог, въпреки че не си много по „безсмислените разговори“.

— Тогава ще продължим играта на „мълчанка“ — отново ми обърна гръб.

Личеше, че иска да прикрие гнева си и го правеше по възможно най-човешкия начин. Също така знаех, че в този момент имаше нужда

от подкрепа. Приблжих се и застанах зад нея. Не можех да подбера правилните думи, затова направих най-лесното: Прегърнах я, и я притиснах към себе си. Тя възкликна изненадано. Всеки път, когато сме в непосредствена близост, имах чувството, че съм готов на всичко за нея. Дали Барконер не беше прав? Дали тя не ме манипулираше по начин, по който не разбирах? Но досега не съжалявах за нищо...

— Наистина ухаеш приятно...

— Просто парфюм. И хората използват различни аромати върху себе си.

— Да, но не и подобни. Не и

върху такава кожа.

Усещах как бавно губя разум. Присъствието ѝ ми действаше подлудяващо. Непонятен ми бе светът на влюбените, но определено изграждах един многоцветен за себе си.

— Тук ли искаш да се сношаваме? — *Какво?!*

Естествено, че исках, но не и тук. Не и след начина, по който го каза. Отдръпнах се леко засрамен.

— Това ли си помисли?

— А какво искаш тогава?

Усещах, че и сега трябва да измисля някоя история, за да прикрия истината.

— Искам да ме... научиш да

управлявам този кораб!

— Защо се интересуваш от управлението му?

— Крис може да управлява. Защо и аз да не мога?

Повдигайки рамене, се зае да ми обяснява подробно за функциите на кораба. Как се стартира. Как се увеличава и намалява скоростта. Как се задейства телепортирането и куп други неща, които не схванах напълно, но нямаше да е трудно. Трябваше да се направят няколко движения във въздуха и готово. Не изглеждаше особено забавно. Тя се отдръпна от холограмата, и ме помоли да си избира място. Зададох Тихия океан. Настроих скоростта, и

маркирах дестинацията. Корабът потегли безшумно към целта, а с тази скорост до десетина минути щяхме да сме над водата.

— Вече знаеш как да го управляваш — каза тя.

— Да... Благодаря за краткия урок...

Изведнъж се досетих за нещо.

— Луна, кой беше онзи велс, който срещнахме на партито на кораба? Онзи, който ме... сещаш се... ужаси...

— На човешки език — моят баща.

— Баща?! — втрещих се. — Как така? Той ти е баща?

— Защо се учудваш?

— Не очаквах...

— А какво очакваше?

Не се бях замислял, но вярвах, че той ще е нещо като ухажора ѝ.

— Името му е Абанар. Вторите и останалите вийнс, които не приемат избора ни, живеят на кораба „Ерени 4-ОС“. Това е последният кораб, който пренася част от нас из Безкрайността.

— Разбирате ли се с баща си? Разговаряте ли... или...

— Общуваме, когато имаме обща делова работа. Това е всичко.

— Ясно...

Спряхме пред необятната водна шир, над която се носеше облак мъгла, подобна на вълна, която се е

запътила да удари нечий бряг. Ужасяващо красива природа, над която никой няма власт.

— Какъв е следващият ход за склоняване на хората да ви приемат?

— Ние направихме всичко по силите си. През следващите дни те ще решат съдбата ни.

— Съдбата ви е в ръцете на човечеството... Не... Съдбата ни. Ще е нужно чудо. И то голямо.

— На нас ни остава само да чакаме, Език мой.

Отначало не разбих какво означава да си техен „Език“, но не беше нужно да я питам. Бях се досетил, че това ще е човека до нея. Нейният любовник — нейният

избраник. Този, с който говореше на един *език*.

— Да се връщаме — зададе дестинацията в холограмното изображение. — Всички останали се върнаха заради собствената си безопасност.

— Добре...

На този етап щяхме да продължим живота си на корабите домове, докато човечеството не ни приеме... или отхвърли.

V Раздялата

Върнахме се на „Ерени 1-ОС“, а атмосферата на кораба бе все същата.

— Ален, какво искаш да правиш?

— А ти какво искаш да правиш, Луна?

Имах странно предчувствие, че искаше да се качим в апартамента и да правим извънземни бебета.

— Гладна съм. Да отидем до С-1. — *Значи не е това, за което си мислех.*

Последвах я. Стигнахме до огромна зала, която приличаше на столова в училище: навсякъде

наредени стъклени маси и столове, почти неуловими за окото. Няколко вийнс се хранеха заедно с техните велс. Застанахме, пред една вградена в стената светлина и Луна започна да натиска по нея, сякаш си играеше със смартфон. Разчитах надписите, но не ги разбирах.

— Ален, какво ще ядеш?

Какво да си поръчам? Всъщност нямах представа, какво е менюто.

— Ще си взема същото като твоето.

Това беше най-лесният отговор. След секунди пред нас изскочиха четири, почти прозрачни, чинии, пълни с храна. Луна взе две от тях, побутвайки други две към мен.

Долетяха, като бири плъзнати по бар. В едната чиния съзрях нещо подобно на водорасли с желе, а в другата черна супа с настъргано сирене.

Щом се настанихме Луна погледна храната си, а аз — нея. Не знаех как трябваше да се храня. Нямахме нито вилици, нито лъжици, а тя ми направи жест да започвам да плюскам. Хванах от водораслото с ръце, потопих го в желето и го опитах. Надигнах чинията със супа и засърбах, докато течност се стече по брадичката ми. Вкусът на блюдата не бе нито приятен, нито неприятен... по-скоро — нов. Вдигайки очи към Луна, тя се разсмя.

— Какво има?

Бях леко объркан, но щастлив. Досега не я бях виждал да се смее. Това ми достави удоволствие. Тя прокара пръсти отстрани на чинията си и изкара тънки бели струни, които се прикачиха на върха на пръстите ѝ. Бяха дълги около петнайсетина сантиметра. С плавни движения лесно променяше формата им и лесно и „сграбчваше“ от водораслите, или образуваше лъжица, с която загребваше от супата.

— Нарочно ме накара да започна пръв... Знаеше, че не знам как!

— Не. Нямах и представа. —
Лъжкия!

Влизайки не бях обърнал внимание на маниерите на останалите.

— Изигра ме... Искаше да ми се присмееш!

Въпреки неловката ситуация, аз се радвах, че се е пошегувала с мен. Тази друга, докачлива Луна, ми харесваше къде-къде повече.

— Ален, на маса не се говори.
— *Ах, ти...*

Перфектно се бе научила да ползва срещу мен човешките маниери. Бързо усвоих струните и се наситих, въпреки грамажа на ястията. Върнахме чиниите в същата стена, от която ги взехме. На дясната ръка на Луна забелязах, че светят две

бели точки, а след секунди засвети и трета. Но на нея изглежда не ѝ правеше впечатление.

— Няма ли да провериш за какво става въпрос?

— Доклади относно сливането на четирите кораба.

— Всички кораби ще се слоят?

— Да. В момента протича този процес. Ще се съберем в очакване на крайното решение на човечеството.

Изглежда не искаха да насилват тяхното мнение над хората. Бяха се оставили на тяхната милостиня, а от нея зависеше и моето бъдеще. Искях да остана на планетата заедно с Луна.

— Да отидем в планетариума?

— попитах.

— Какво ще правим там?

— Първият път, когато се срещнахме ми каза, че ще науча повече за истинския свят. Покажи ми!

— Както пожелаеш.

Нямаше как да ѝ кажа истинските си намерения. Влизайки в планетариума, аз се преструвах, че за пръв път идвам тук. Луна ми заобяснява за планети, звезди, галактики, а аз се правех, че всичко това ми е интересно. Но мислите ми бяха другаде. Не ми пукаше коя планета е най-голяма, коя галактика се е сблъскала с друга, или кое слънце е най-горещо. Наслаждавах се

на времето ни заедно, опитвайки се да се шегувам с някои от холограмните образи. След „урока“ я помолих да отидем в онази джунгла, в която за малко не се самоубих от глупост.

Луна превключи на „режим“ ботаника, разказвайки ми свойствата на отделните растения, но и това пропусках между ушите. Успях да нацеля момент и откъснах едно от безобидните цветя, за да ѝ го подаря. Жестът ми остана неразбран. Въпреки че бяха следили хората толкова време, не бяха усвоили начините ни да изразим чувствата си. Възнамерявах да я подканя да отидем още някъде, но не се сещах къде.

Фитнес залата не беше подходяща, а и нямаше да сме сами.

— Ален, ще отида до първа контролна зала. Имам малко работа с Калиста. Ако желаете ела и ти.

Вероятно с часове щяха да дирижират пред някоя холограма...

— Мисля, да се поразходя малко.

— Добре. След два часа ще трябва да спя. Ще бъда в апартамента.

— Тогава ще дойда при теб по-късно.

Прозвучах като някой истински „играч“, но далеч не бях такъв. Луна тръгна, а аз няхах представа накъде да се отправя. Исках да понауча малко повече за кораба. Може би щях

да открия някое специално място, на което следващия път да заведе Луна. Лутах се из коридорите, които вече не бяха съвсем нови за мен. В изследването си се озовах до входа на голяма зала. Беше празна и непрозрачна, целия под покрит със символи, които не разбихах. Огледах се и видях врата с огромен знак, приличащ на този на „Уроборос“. Но съществото, което си ядеше опашката, не ми приличаше точно на змия. Без да искам докоснах символа...

— Знаех, че ще те намеря тук. Сантименталните сте доста лесни за разчитане.

Ах, да — този, когото най-малко

исках да видя, тихо се бе приближил зад мен.

— Здравей, педал. Как я караш?

— Килър?

— Изненадан ли си да ме видиш?

— Какво правиш тук? Как дойде...

— Корабите са слети. Мога да ходя, където си поискам. — *Вярно, че Луна спомена това.*

— Какво искаш?!

— Дойдох да си уредим сметките.

— Не помня да съм имал сметки за уреждане с теб.

— Какво става? Сдуха ли се? Без онзи клоун Крис не си толкова смел!

Видях го с онази малка кучка на име Нана. Изглежда се забавляваха. Едва се сдържах да не ги пребия, но... се сетих за теб.

— За мен?

— Да. Сетих се, че и ти си привързан към извънземните. Реших първо да се позабавлявам с теб, а след това ще набарам тази Нана и...

— Да не си посмял да я докоснеш!

Засмя се.

— И какво ще направиш? Мислиш ли, че можеш да ме спреш? Или ще извикаш приятелчето си да ти помогне?

Килър беше силен и бърз, разбрах го, виждайки го в действие

на Земята. Въпреки притеснението, че няма да мога да го надвия, нямаше да позволя този тип да попречи на новия ни живот с Крис, нито да нарани някой от близките ни.

— Ето какво ще стане. Ще ти разбия фасона, а след това и този на дружката ти. Ще изчукам онази малка кучка, после и твоята вийнс. Ще им направя толкова деца, колкото искат. Не мислиш ли, че е страхотен план?

— Какво каза?!

— Какво? Нещо не те устройва ли? Писна ми да оправям само моята вийнс. По-забавно ще е ако ги изредя всички. Как беше онова... хранителна верига... нещо, че по-

силния пачели...

— Мери си приказките,
отрепко! Да те убия ли искаш?!

— Да ме убиеш, а? Очаквам го с
нетърпение...

Бях загубил разсъдъка си.
Изстрелях се към него и го повалих
на пода. Налагах го с цялата си сила,
но той изглежда се забавляваше. Бях
объркан от реакцията му и за момент
загубих ритъм. Килър ме цапардоса с
глава. Паднах по гръб, а той се
изправи и ме ритна в стомаха.
Изхвъркнах метри назад и се ударих в
отсрещната стена. Бавно повдигнах
глава и видях юмрука, който се
отправяше към лицето ми.
Последвах серия от безжалостни

удари, докато загубих сили да се боря.

— Само това ли можеш?! Фантазъори като теб и онзи клоун не заслужават да са тук!

Опитвах отчаян да се защита с ръце, но Килър с лекота ги отблъскваше и нанасяше поредният удар. Пред очите ми се спусна червена пелена, ала тялото ми отказваше да изпадне в безсъзнание... не му позволявах да се предаде и докато се концентрирах върху непосилната си задача, ударите спряха. Опитах някак да се фокусирам.

— Какво искаш, бе? И ти ли си просиш боя?

Дочувах бегло гласа на Килър, но не знаех на кого говори. Пренебрегвайки болката, все пак погледнах на страни. На помощ ми се бе притекъл не кой да е друг, а бащата на Луна.

— Не ми харесва това, което виждам тук — каза Абанар.

— Какво ме интересува какво не ти харесва на теб. Отивай и умирай най-после!

— Когато му дойде времето и моят живот ще свърши.

— Не си нужен на никого, затова не е проблем, ако този твой живот и сега свърши!

Усещах насъбралата се злоба в Килър, но не го разбирах. Беше готов

да нападне отново. Ярост, която не проумявах. Мигнах за стотна от секундата и Абанар сякаш се телепортира по-близо до нас. Изправил се на метър разстояние Килър се вцепени от изненада и страх. Велсът разлюля небрежно дясната си ръка и удари плешивия в стомаха. Килър хвъркна на няколко метра височина, но нещо го хвана за гушата и го задържа във въздуха. Присвих очи и забелязах, че това „нещо“ е около двуметров израстък — люспест, сиво-лилав на цвят — излизащ иззад Абанар.

От устата на Килър закапа кръв. Опитваше се да каже нещо, но не след дълго загуби съзнание и чак

тогава велсът го пусна. Изправих се бавно и тръгнах към тях, треперещ от едва поносима болка.

— Благодаря ти, че... ми помогна...

Безмълвен Абанар се запъти към вратата, която исках по-рано да отворя.

— Какво има... вътре?

Той постави ръката си по средата и масивната повърхност се приплъзна на страни, след което ми направи жест да го последвам.

В помещението беше тъмно, почти нищо не се виждаше, освен две колони със светещи символи наредени през метър разстояние една от друга. Бегло забелязах Абанар да

се приближава и докосна първият символ пред нас. Под него се разкри стъклен ковчег, а в него лежеше малко момче.

— Какво е това...

— Това е ерс. Мъжка рожба от нашия вид.

Знаех, че момчето вътре е мъртво, но изглеждаше сякаш спи. Досетих се за „сицилианската спяща красавица“, която е била балсамирана преди близо сто години и в момента изглежда като спящо дете в своя малък стъклен ковчег.

— Това е резултатът от кръстоската на нашия вид и ерени.

Отправих се към следващия символ и го докоснах. Разкри ми се

същата картинка.

— А Луна... тя... имала ли е...

— Луна никога не е имала велс до себе си. Никога няма и да има.

— Не те разбирам. Аз съм тук, нали? Аз съм нейният Език!

— Човечеството сте далеч от това, което ерените търсят. Но несъмнено сте последното, на което могат да разчитат.

— Какво имаш предвид?

— Малцина от хората могат да придобият характеристиките на истински велс. Но дори тогава шанса за успешно оплождане е минимален.

— Но не е нулев, нали?

— Човечеството е несъвместимо с кръвта на ерените. В

процеса на трансформация повечето от вас развиват сходно ДНК, а малцина достигат почти пълния му потенциал. Ти си един от тях, но дори сега притежаваш недостатък, който ерените пренебрегват.

— Недостатък?

— Какво липсва на този кораб?

— Какво липсва... ерс?

— За да може Ерените да продължат вида си, човечеството трябва да ги дари с мъжки рожби. Задача отредена на малцинство от недоразвити велс.

— Какво...? Не разбирам.

— Гените ви са възпрепятствани да произведат протеини, което играе роля в определяне на крайния

фенотип на организма. Двете групи, на които бивате разделяни, имате индивидуален недостатък, свързващ хромозома, който влияе на новообразуваната клетка при вийнс.

— Ъ...?

— Ембриона от така наречените „сиви мъже“ може да е единствено с женска рожба, а от тези като теб — от мъжка. Но съществуващия успех за оплождане на яйцеклетката, е минимален.

— Какво... Луна не ми е споменавала... а е знаела всичко това за нас...

— Разбира се, че не е — прекъсна ме. — Тя не иска да загуби този малък шанс, за който са

положили толкова усилия и години на изследвания на човешкия организъм и неговото възприятие към тяхната кръв.

До момента наистина се чувствах специален, но чак сега осъзнах тежестта да съм такъв.

— Ако не успеем да създадем мъжка рожба... то... ерените...

— Ще изчезнат с времето — продължи той.

— Но все пак може и да успеем... Може би човечеството... ние... ще помогнем и ще спасим ерените. Защо вие, от Втория вид, сте против нас? Защото ще ви изместим като техни Велс?

— Никога не сме били против

човечеството. Ние сме умираща раса. Опитавме да избегнем края си, но разбрахме колко сме безсилни. Дори след 900 години, за мен все още има непонятни процеси, които движат тази безкрайност. — *Боже господи, този е на почти милениум!*

— Тогава, защо заставате на пътя ни? Защо не искате ерените да оцелеят?

— Това е и тяхната съдба.

— Какво...?

— Съществуването им е към края си. Безсмислено е да се борят. Колкото повече се опитват, толкова по-болезнено ще е за тях. Не искаме да страдат.

Нежно   докосна   стъкления

КОВЧЕГ.

— Имал ли си ерс?

— Ланен и Семан. Ерс, които кръвта ми погуби преди повече от триста години. Луна е моята единствена енис. Не искам да изпита същото като мен.

Усещах скръб и болка. Винеше себе си, за загубата на момчетата си.

— Не съм от най-умните човеци... Не знам какво да кажа в такива ситуации... Но знам едно: Харесвам Луна... не... Обикнах я. Ще остана с нея докрай, дори да се окажа провал като велс.

Натиснах символа, ковчегата пред мен се скри и аз напуснах унило стаята. Килър все още лежеше в

безсъзнание. Подминах го,
отправяйки се директно към
апартамента на Луна.

Тишина.

Луна се намираше в спалното
помещение... чисто гола, с гръб към
мен. Не помръдваше и мускул,
очаквайки моето пристигане. Повече
не можех да се сдържам.

— Дхар...

Изричайки думите останах
напълно гол.

— Луна...

Тя извърна глава, а след секунди
от таза ѝ „излезе“ опашка. Не се
учудих, очаквах го. Но за разлика от
тази на Абанар, нейната бе по-
деликатна и някак красива.

Приблжих се. Това беше моментът, за който и двамата копняхме.

Не каза нищо, дори съзирайки разкъравеното ми лице. Впих страстно устни в нейните, след което я сграбчих, и качих върху бедрата си. Положих я нежно върху леглото и се отпуснах отгоре ѝ. Това щеше да бъде първият път и за двама ни. Бях възбуден. Не можех да мисля трезво. Искях да я завладя изцяло. Зацелувах я с цялата си жар, ала любовната игра бе кратка, свършвайки, когато бавно проникнах в нея. Тя потръпна и аз усетих едва доловимата тънка бариера на девствената ѝ ципа.

Целувах я навсякъде — по

устните, по врата, по гърдите, по ръцете... Колкото по-бързо се движех, толкова повече се възбуждах. По едно време вече просто я чуках, а тя неприкрито се наслаждаваше. Обърнах я по гръб и навих опашката ѝ около ръката си. Краят на авантюрата ни не се виждаше. Усещах, че мога да продължа с часове, въпреки девствеността си. Сменях позите... аз бях нейният господар в този момент. Аз решавах правилата на играта.

Настаних я върху си. Не беше нужно да ѝ давам напътствия. Тя се задвижи диво. Изправих се на лакти и отново завладях устата ѝ. Прегърнах я силно, усещайки края.

Чувствах се несравнимо. Цялото ми същество настръхна от удоволствие.

— Луна... Обичам те... — викът на кулминацията ми отекна в стаята.

Тя не ми отговори, ала за известно време станахме вкопчени един в друг... все пак не след дълго тя се превъртя на една страна. Може би се бях изложил като любовник и техните велс са къде-къде по-активни от мен... Легнах срещу нея, а лицата ни се оказаха на милиметри едно от друго. Издърпах я с ръка към себе си. Поставих главата си върху нейната, и се унесох.

Отворих очите си, но не виждах нищо. Не можех да помръдна, нито да говоря. Дежа вю! За пореден път тялото ми бе сковано и отказваше да ми се подчинява.

— Ален... — гласът идваше някъде от далеч. Носеше се като ехо в пещера. След секунди дочух ясно онзи звук на повтарящо се чупещо стъкло и църковния хор от гласове. Знаех, че идва от Луна, но имаше нещо странно в ритъма му. Дълбоко в първия долавях по-слаб звук, преплитащ се с първия.

— Ален... — повтори тя. — Език мой...

Нежния начин, по който гласът ѝ се носеше ме паникьоса.

Предчувствах идващото, но не исках да се случи. Не можеше да ми го причини. Не и след това, което ме накара да изпитам към нея. Напънах всеки мускул в тялото си, трябваше да се събудя възможно най-бързо.

— Сбогом... Език мой!

Най-после успях да отворя очите си. Огледах се — позната обстановка. Намирах се върху речения камък. Поляната беше все същата, огряна от силното слънце. Погледнах ръцете си, те бяха с нормалния човешки телесен цвят. Разбрах — не беше нужно никой да ми обяснява. Пъзелът бързо се нареди.

Те бяха прокудени от човечеството, а ние върнати към

нормалния си живот. Бяха ни изоставили, въпреки че трябваше да сме техни велс. Спомних си думите на г-н Барконер. За това как Луна ми въздейства и манипулира... Дали всичко това не беше част от дългогодишния им план? Все пак добре познавах характера на хората. Бяха способни да предвидят отговора им от самото начало. Не исках да повярвам, че Луна би могла да изиграе подобна роля, без да забележа. Не виждах измама в очите ѝ...

Какво всъщност постигнаха? Успя ли човечеството да спаси вида им? И какви бяха онези преплитаци звуци, които чувах?

Затормозявах се с куп въпроси, чувствах се огорчен, натъжен и излъган. Толкова неща, които исках да ѝ покажа. Толкова много неща, които исках да я попитам. Но се върнах в реалността. Обичах я, но накрая — за мен — тя се оказа невъзможен копнеж. Все едно сърцето ми беше изтръгнато от гърдите, смачкано и ритано.

Как да разбере истинските ѝ чувства? До последния момент тя не ми разкри същността си. А може би аз бях прекалено сляп, за да видя истината? В едно бях сигурен. Луна остави белег върху мен за цял живот, и нямаше нищо общо с гравираното ѝ име върху кожата ми.

Излегнах се върху камъка и се загледах в небето и жаркото слънце.

— Отново се срещаме, приятелю... Все същия си... Все така ослепително дразнещ... Толкова ослепително дразнещ... че чак ме разплакваш.

Информация за текста

Информация за текста

Издание:

Владислав Цветков. Невъзможен

копнеж

2016 година